

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

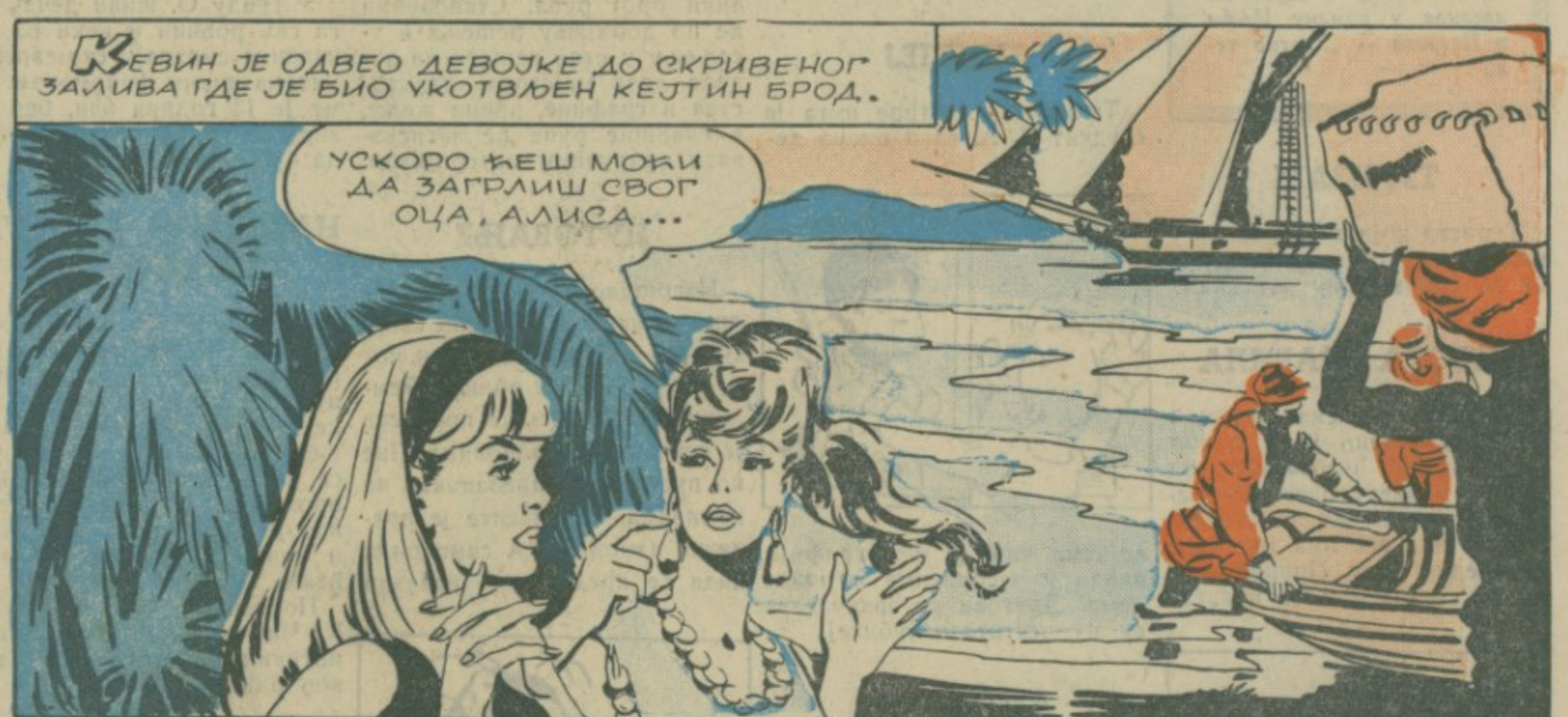
50
ПАРА
(ДИНАРА)
1952

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Година XXVIII
БРОЈ 830.
25. новембар 1967.

КАПЕТАН Кејт

ИЗНЕНАДА СЕ ВАЗДУХ ПРОЛОМИО ОД ПУЦЊЕВА КОЈИ СУ ДОЛАЗИЛИ ИЗ МАЛЕ ШУМЕ ПАЛМОВОГ ДРВЕЋА НА ОБАЛИ. БЕГУНЦИ СУ, И НЕ ГЛЕДАЈУЋИ, ЗНАЛИ КО НА ЊИХ ПУЦА.

У ОВОМ БРОЈУ:
ПОЧИЊЕ НОВОГО-ДИШЊА БАЈКА

РОГОВИ И КОПИТА

АНЕГДОТЕ

У совјетском листу „Литературна газета“ постоји рубрика „Рогови и копица“ — зидне новине Клуба 12 столица — у којој се објављују хумористично-сатиричне вести које су понекад измишљене. Рубрика је, како сте већ можда претпоставили, добила име према истоименој „откупној станици“ коју су водила деца поручника Шмита — Остап Бендер и Шура Балаганов у роману Иља и Петрова — „Златно теле“.

у свом казненом простору до субује се једанаестерац.

ИЗ НАУКЕ

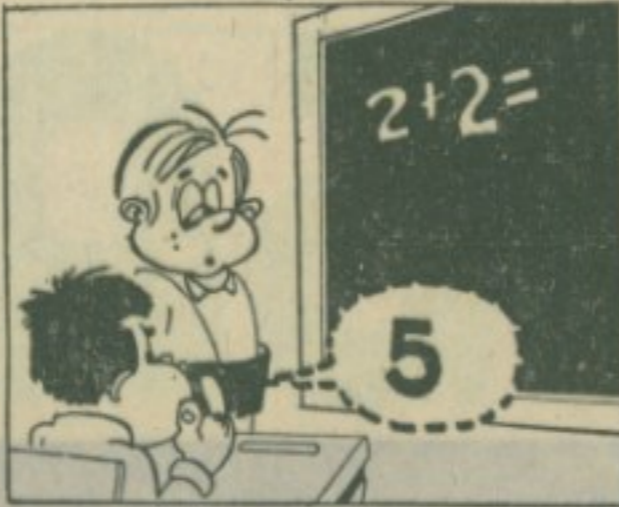
Двадесет година археолози су утрошили на дешифровање тајанственог записа, откритог на зиду једне новоградње. Коначно су успели да установе да је тај запис дело ученика Н. В. пре него што је научио да пише. Тако је одгонетнута још једна тајна.

ЛУБИЛЕЈ

Тачно две стотине пута је студент К. А. слао писма де-

НОВО У ГРАЂЕВИНАРСТВУ

Као што је познато, у зидове зграда саграђених од армираних плоча не може се увовати ексер. То је довело до појаве нове професије људи који узимају рубљу и више за пробушену рупу. Истраживачка група, којом руководи млади архитекта Л. успела је да нађе интересантно решење проблема. Зидне плоче ће од сада имати велики број рупа. Становници ће по добијању решења и усељењу у стањ вешати на зидове дела мајстора сликарства и графике, према жељи, а сувишне рупе ће затискати приручним материјалом.

ФЕНОМЕН

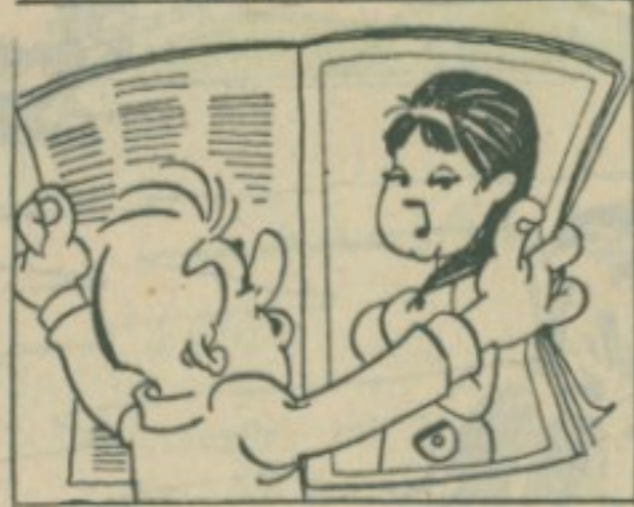
У граду О. живи дечак кога сви рођаци и неки од познаника сматрају својеврсним математичким феноменом. Њему је 13 година али, без обзира на то, он уопште не уме да броји.

ТУРИЗАМ

Туристи који су боравили у нашој престоници, оставили су за собом хрпу утисака.

СТРОГА ПРАВИЛА

Познати енглески астроном Фиксуел открио је у једном од савеза југозападно од Земље планету насељену разним бићима. Сваки становник те планете има три ноге и ниједну руку. Природно је да се становници те планете

војкама чије је фотографије виђао у часописима и новинама. Другови са факултета су му честитали јубилеј.

ПУТОВАЊЕ

Навршило се тачно три године откада је окончао своје путовање Пјер Ломартини, који је на бициклу обишао Земљину куглу. Волене препреке је савлађивао бродовима. Преко пустиња се пребацивао на камилама, континенте је прелазео авионима. А само онда када се пред њим налазио

НАГРАДНИ КОНКУРС ЗА РАДОЗНАЛЕ

Ученику К. П. покварио се часовник. Казаљке су наједном почеле да иду... у правцу супротног кретања казаљке на сату. Међутим, К. П. се није бринуо. Не обраћајући се часовничару, он је брзо пронашао решење и одређивао је време исто тако лако и тачно као и остали грађани.

Погодите, шта је урадио К? Читаоци који пошаљу најпотпунији и најтачнији одговор биће награђени...

ОГЛАС

Продужава се претплата за 1968. годину на „Рогови и копица“. Број претplatника није ограничен.

Као додатак током идуће године претplatници „Рогова и копица“ добијаће „Политикин забавник“. Висина годишње претplate за нашу земљу износи 22 нова динара. За иностранство — двоструко.

ОНА КОЈА ДОЛАЗИ

— Која од ваших слика вам је најмилија? — упитао је један критичар француског сликара Мориса Утрила.
— Она коју ћу сутра почети да сликам.

ПАКАО И ИНДИЈАНЦИ

Неки познаник, не баш добронамерно, упитао је Карла Маја:

— Како можете да пишете књиге о Индијанцима кад никад нисте били у њиховој земљи?
— Зашто да не — снашао се Мај — мислите ли ваљда да је Данте био у паклу пре него што га је описао.

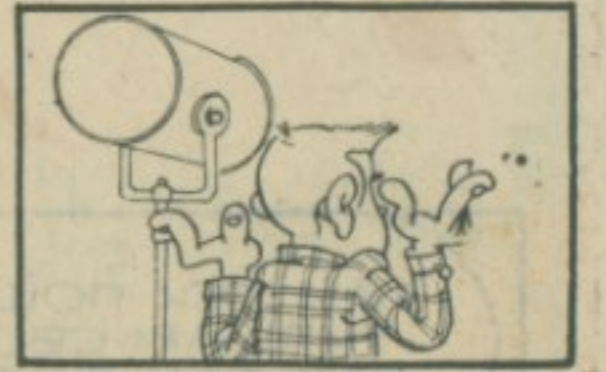
РЕВАНШ

Када је северноамерички инжењер Вестингхаус (1846—1914) пронашао своју ваздушну кочицу, која је касније по њему добила име, отишао је прво железничком магистру Вандербилту да му помогне да лансира свој проналазак. Овај га је међутим примио хладно и рекао му:

— Не могу ја да губим време са првим који дође и представи се као проналазач.

Увређен Вестингхаус се обрати другом финансијеру и успе. Кад је то чуо Вандербилт, пожурни да исправи грешку и написа му писмо којим га позива да дође код њега на договор. На то му Вестингхаус одговори:

— Немам намеру да губим време са првим милијардером који ми се јави.

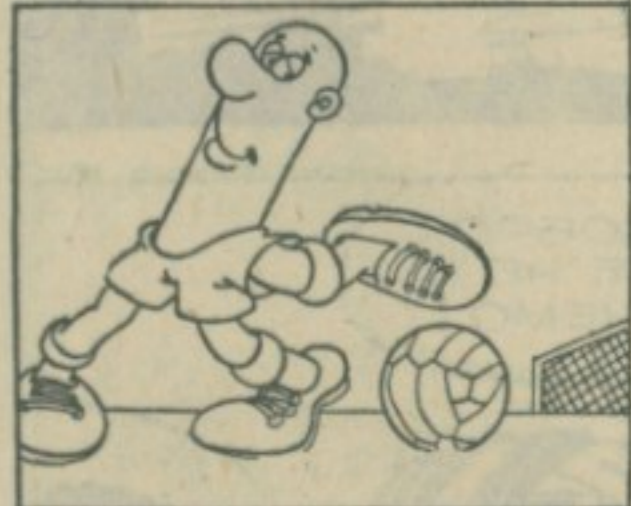

ПА ВИ, ОНДА, ВИДИТЕ

Сам Голдвин, познати филмски продуцент у Холивуду, позвао је једног дана шефа производње и рекао му с прекором:

— Због ваше несналажљивости изгубио сам један велики посао. Да не бих био на штети, бићу принуђен да вам сваког месеца одбијам 10 одсто од плате.

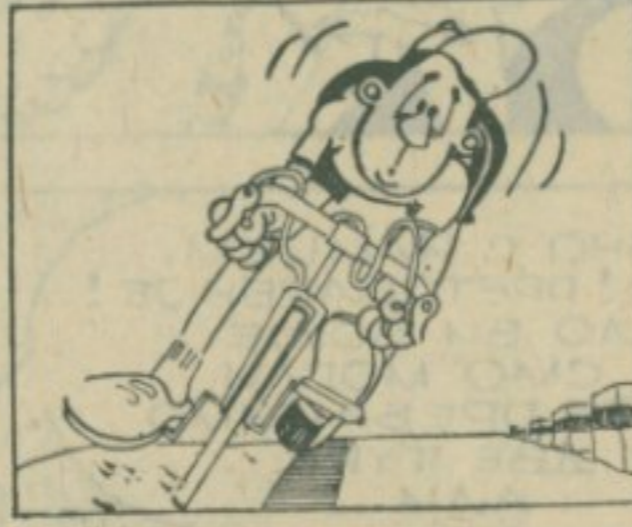
— Колико вас ја познајем, господине Голдвине, — одговори му на то овај — одмах хете ми повисити плату да бисте што пре накнадили изгубљени новац!

баве фудбалом. Међутим, фудбалска правила су тамо много строжа него на Земљи: за играње трећом ногом

АНТИХОБИ

Службеник П. П. тврди да се човек, осим основним послом, који га храни хлебом, не треба да бави ничим више. Он презире људе који имају такозване хобије. П. П. је саставио специјалну картотеку свих могућих хобија. Картотека сада садржи 151.4848.656.987 картица. Њеном састављању П. П. посвећује све радно време.

добар пут, путовао је аутомобилом. Интересантно је да током целог пута није имао никакав дефект на бициклу.

Ripley's Веровали или не!

СВИРАЧИ

У афричком племену банда не смеју да додирну своје инструменте ако не носе лажну браду нацифљену од мајмунске флаке.

И ТОПЛО И ХЛАДНО!

У близини ормеје, у Италији, постоји извор чија је вода зими толико врела да се пуши, док је лети хладна као лед.

МАЛИ ПСИ

Који су на челу имали боре у облику кинеског знака да знаменем „ПРИНЦ“ сматрани су у кини за псеку аристократију.

КОЛЕЦ

У америчком граду Гилфорд (Северна Каролина) основан је захвалујући прилогу од 1000 долара који је дао Џорџ Хауард, сопственик флоте за лов на китове, када је био да је један његов брод с теретом уба од Кита срећно упловио у (1837).

ПАЛАТА НА САЛИНЦИМА

Руске владарке Катарине II (1729-1796) имала је салон, радну собу, библиотеку и спаваћу собу. Покретну палату вукао је 30 коња и она је понекад превлачила и по 150 километара дневно.

ВОЗНЕ КАРТЕ

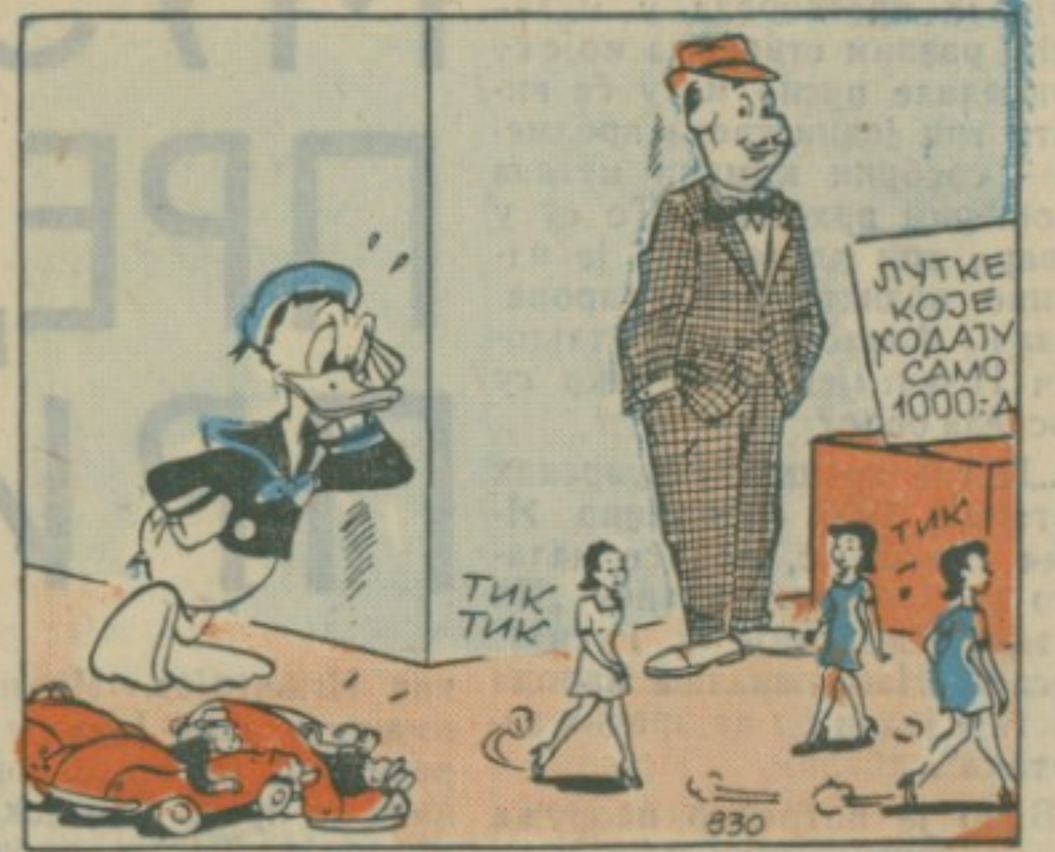
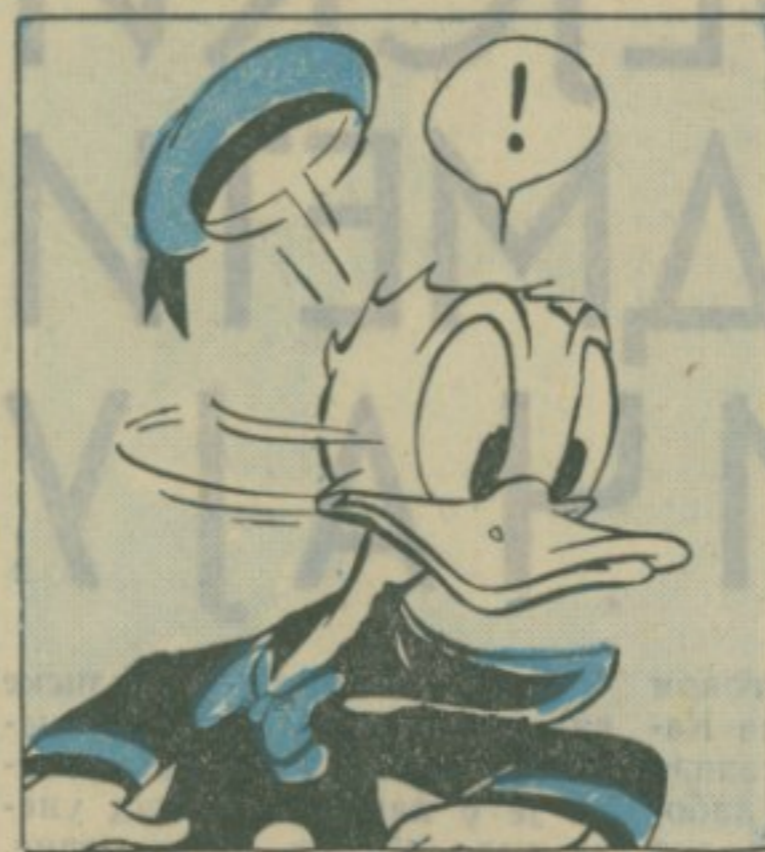
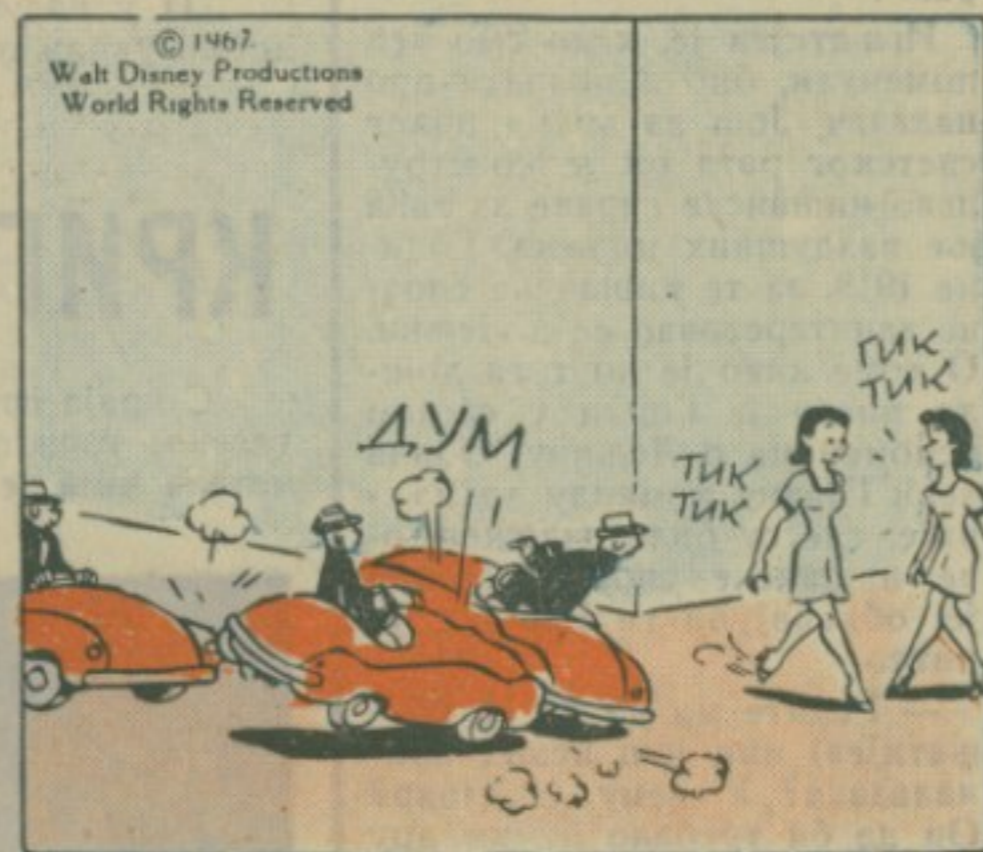
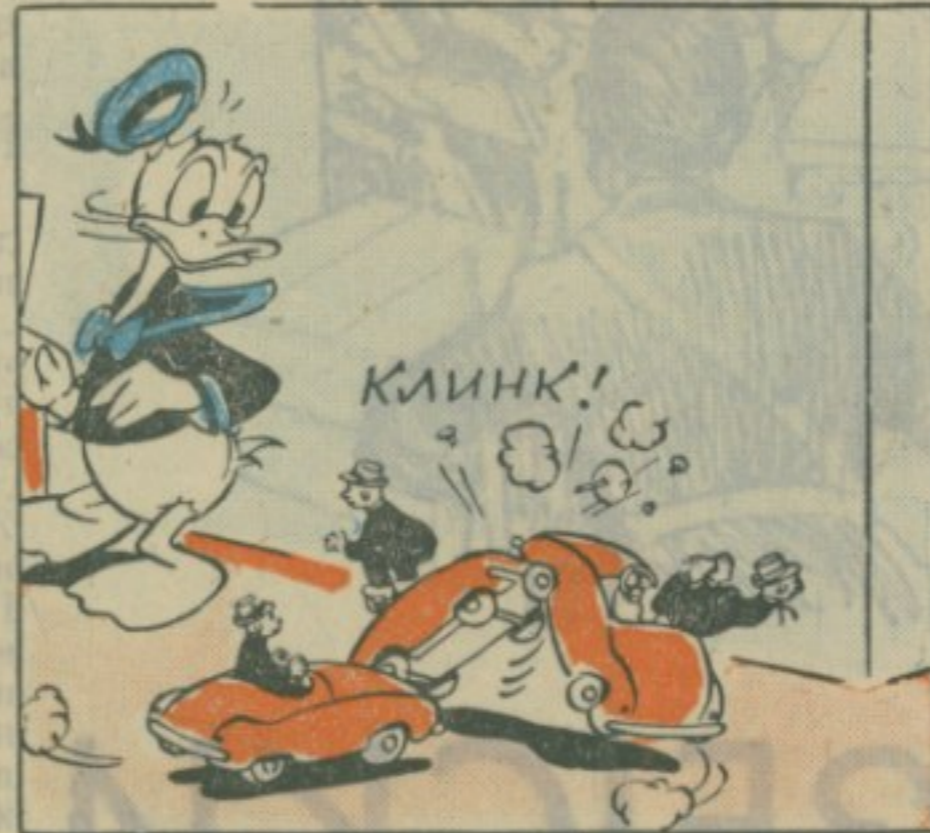
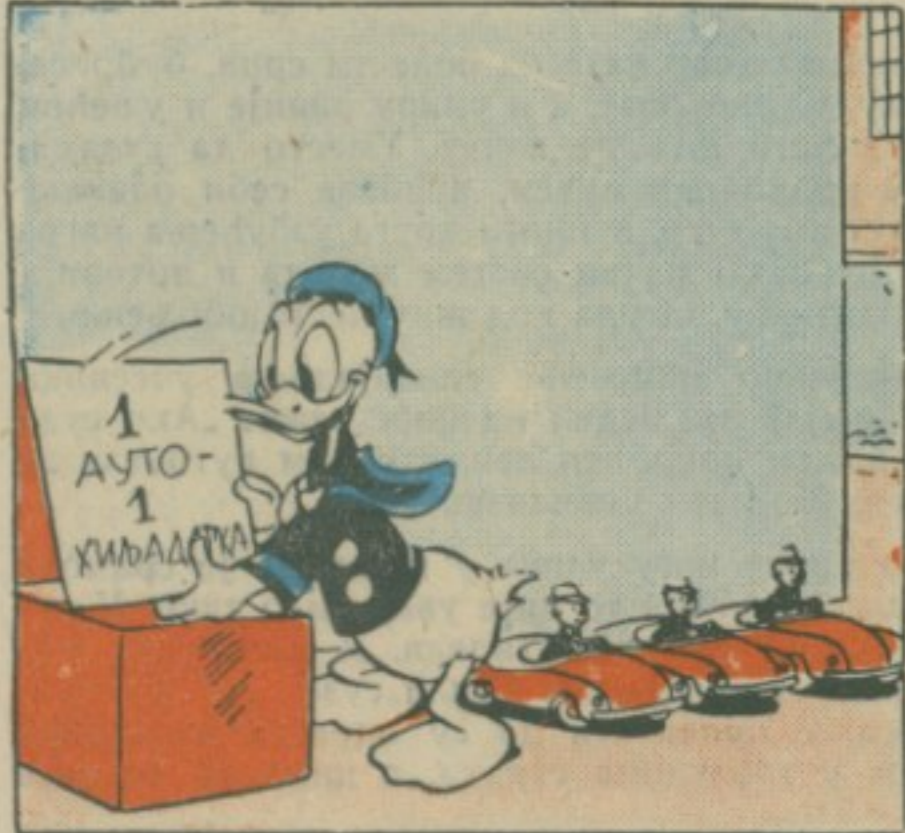
Железничке компаније Силвертон (Колорадо) израђиване су 1888. године од

ЈЕЛЕНСКЕ КОЖЕ

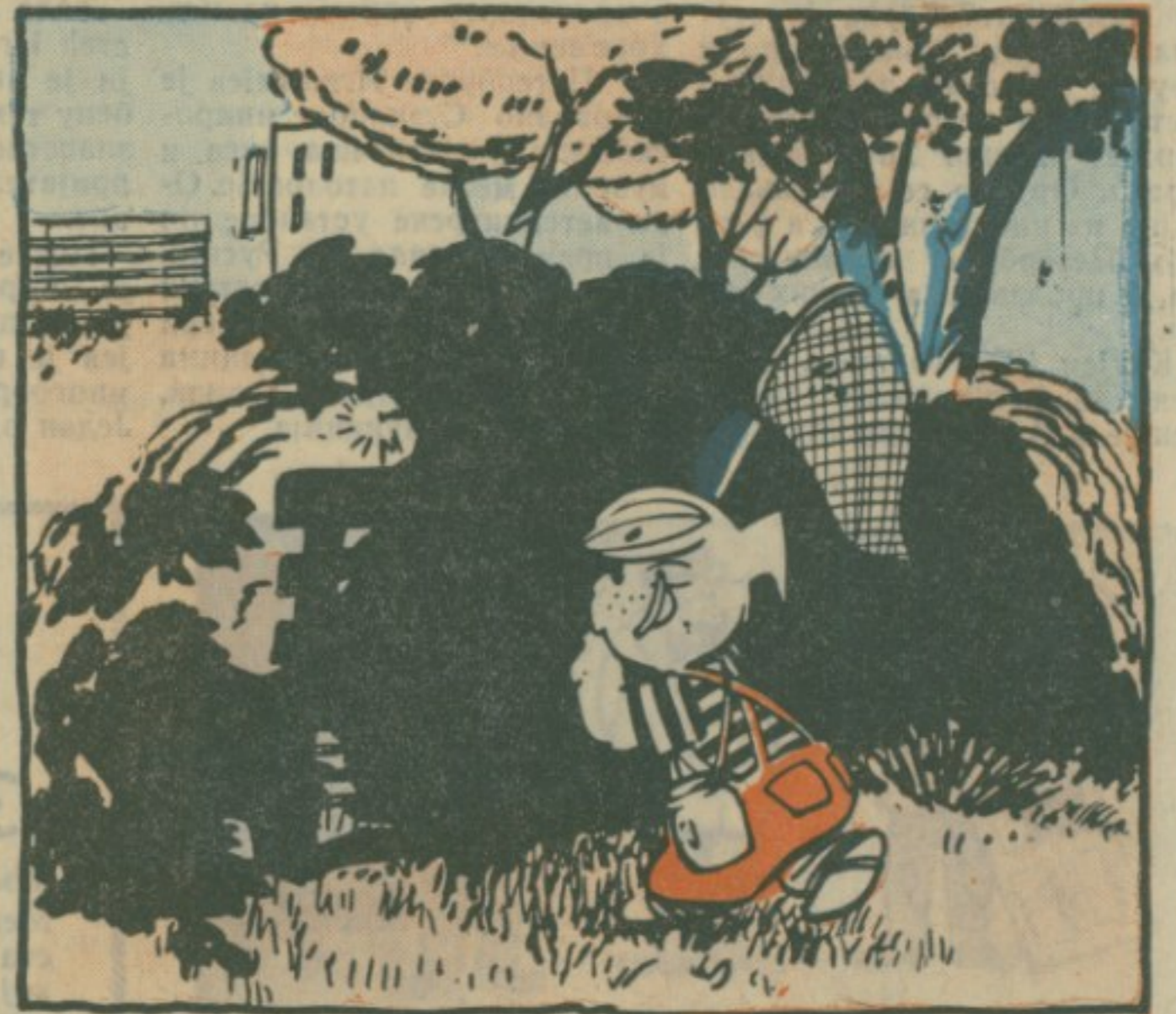

WALT DISNEY

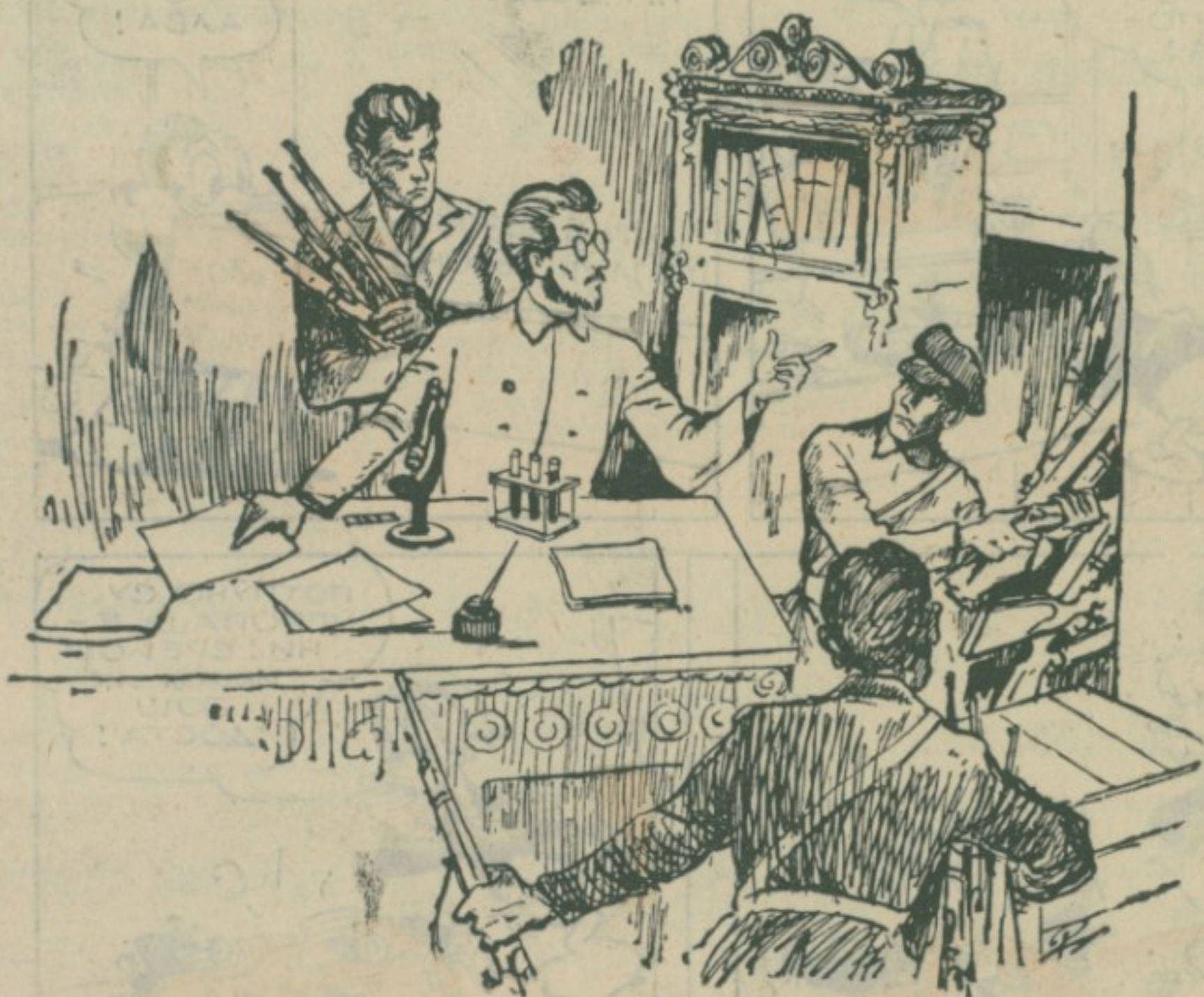
ПАЈА ПАТАК

ДЕНИС И СВЕТЛЕКЕ БУБЕ

ПОВОДОМ ПРОСЛАВЕ ВЕЛИКОГ ОКТОБРА

У Улицы Качалова у Москви, у кући Алексеја Максимовича Горькога, која је претворена у музеј, међу разним стварима које су припадале писцу могу се видети три јединствена предмета — сребрни комади метала с оштрим врховима. То су у ствари три длета која је начинио познати руски проналазач Александар Михајлович Игњатијев. Али како су доспела овде?

„После крвавих јануарских догађаја 1905. Владимир Иљич Лењин је, док се налазио у Женеви, у чланку „По четак револуције у Русији“ писао: „Наоружавање народа постаје један од најпречних задатака“.

Било је потребно наоружати радничку класу која је устала у борбу против самодржавља. Одлуком Петербуршког комитета РСДРП (Руске социјалдемократске радничке партије) оформљена је „Борбена техничка група“ на челу са секретаром комитета С. И. Гусевом. У састав групе ушли су Ф. Дробкина, С. Познер, Н. Буренин и други комунисти. Група је ступила у акцију: прикупљало се оружје не само за раднике Петербурга него и за пролетаријат читавог Закавказја и Урала. Оружје се набављало тајно из иностранства, а у само Петербургу организована је производња ручних бомби.

Крајем 1905. године у „Борбену техничку групу“ укључен је и Александар Михајлович

МУЗЕЈСКИ ПРЕДМЕТИ ПРИЧАЈУ

Игњатијев. На његовом имању у Јахи-Јарвију на Карелијској превлаци организована је права хемијска лабораторија. Ту се производио експлозив за бомбе. Игњатијев је у то време за узимао висок положај чиновника за специјалне задатке и као такав био ван подозрења царске полиције. Одлично је говорио неколико језика, између осталог и фински. То му је омогућило да се договори с финским железничарима о транспорту оружја из њихове земље.

У Петербургу Игњатијев је руководио Станицом микроскопског испитивања меса и музејом месне патологије. Ове ветеринарске установе он је први основао у Русији. Њих су широко користили илегалци за скривање материјала: у музејским одливцима чувала се партијска архива, леци, оружје, муниција.

После познате Тифлиске експропријације, коју је извршио легендарни Камо, када је у партијски фонд унета врло висока свота новца, Александар Михајлович најмије је вилу за уметницу А. Шмит која је такође радила у борбеној групи. Снабдевши се микроскопом, уметница је „исправљала“ бројеве на новчаницама од 500 рубаља, укупне вредности од 200 хиљада рубаља. Читав тај новац благовремено је замењен.

Тада је дошло до познанства Игњатијева с Горкич који је активно помагао „Борбену техничку групу“. Ово познанство је прерасло у чврсто пријатељство за читав живот.

После прве руске револуције „Борбена техничка група“ је распуштена, али Игњатијев је наставио да извршава многобројне задатке партије. Један од таквих задатака би-

ла је и „женидба“. Благодарни њој Игњатијев се и упознао 1907. године са Лењиним. А ево како се то десило.

Фабрикант — револуционар Николај Павлович Шмит — херој московског оружаног устанка у децембру 1905. године, кога су касније зверски убили царски жандарми у Бујурској тамници, завештао је за живота своје имање болшевичкој фракцији РСДРП. Његова сестра — Јелисавета Павловна — желела је да одмах испуни жељу свога брата, али како није била пунолетна, није имала право да то учини. ЦК партије јој је тада предложио да ступи у фиктиван брак како би потпала под „туторство“ мужа. Јелисавета Павловна је пристала.

Избор је пао на Александра Михајловича Игњатијева, пошто је његов положај у „друштву“ био какав се само пожелети може: син царског генерала, племић, спахија. У вези с тим Александар Михајлович хитно је отпутовао у Женеву на „виђење“. Седници је присуствовао и Лењин. После тога „младожења“ је верио девојку и заједно су отпутовали у Француску. На тај начин Игњатијев је стекао право да слободно располага имовином коју је добио у мир.

Игњатијев је, како смо већ поменули, био и познати проналазач. Још за време првог светског рата он је конструисао нишанске справе за гађање ваздушних циљева. Године 1918. за те нишанске справе заинтересовао се и Лењин. О томе како је до тога дошло писао је Горки у својим успоменама о Лењину. Обилазећи Главну команду артиљерије, где су биле изложене ове нишанске справе, Лењин је, обраћајући се Горком, упитао:

— Реците ми да ли И. (Игњатијев) има још неких проналазака? У чему је ствар? Он не би требало ничим другим да се бави. Ех, када би било могућности да свим тим техничарима створимо идеалне услове за рад. Русија би за двадесет пет година могла да водећа земља у свету!

Тек после смрти Игњатијева међу његовим хартијама била је пронађена ова Лењинова целузица:

„Другу Аролову (или његовом заменику). Дносилац овог писма је Александар Михајлович Игњатијев, о којем сам Вам већ говорио. Хитно све учините за њега“.

Ето на шта су све подсећала три парчета метала, три длета која се сада налазе на писаћем столу Горькога. Та три длета поклонили је Горки ме сам проналазач Игњатијев.

ЛЕКОВИТЕ СУЗЕ

Зашто мушкарци чешће пате од болести срца, бубрега, јетре, чира у желуцу и неурозе, а и умиру раније и у већем броју него жене? Зато што не плачу. Уместо да сузама, тим једноставним природним путем, прибаве себи олакшање, они бригу, љутину, тугу, и многа друга узбуђења нагомилују у себи и на тај начин систем жлеза и артерија излажу тешком притиску. Отуда код њих честа обољења.

Ово је једнодушно мишљење специјалиста учесника конгреса лекара у Паризу. Један од њих каже: „Ако сузе посматрамо као важан природан лек, ето нам путоказа за спречавање многих болести цивилизације“.

Дечаку се од раних ногу улива у главу да је срамота да мушкарац плаче. Међутим то није увек било тако. У античко доба јунаци се тога нису стидели. У тренуцима жалости они и на јавном месту нису крили сузе... У Хомеровим делима може се прочитати да су одрасли мушкарци плакали као деца у тренуцима страха, а нико им то није замерио.

„И у наше време — саветују лекари — мушкарци би добро учинили да сузама дају себи одушке...“

КРИГЛЕ - ПИШТАЉКЕ

С краја средњег века у гостионицама и крчмама у Енглеској точило се пиво у криглама од сребра или другог метала чија је шупља дршка служила као пиштаљка. По-

што испије пиво, а жели још, госту је у оно време било лако да дозове гостионичара или крчмар: једноставно изврнуо би криглу и дувањем у доњи отвор дршке изазвао реско звиждање и зачас би био поново услужен.

Да би овакве кригле-пиштаљке добро дошле и љубитељима пива у наше време пало је на памет једном мајстору у Лондону. Тачно по оном старинском моделу израђује кригле од цинка и посао му одлично иде.

ШТА ЋЕТЕ — СТАРИМ

Томас Ропер из енглеске варошице Барислед ради 20 часова дневно. И то на три места: ноћу је чувар, а дању пере прозоре и продаје старо гвожђе. Само крајем недеље дозвољава себи 12 часова одмора. — Старим — рекао је новинарима као извињавајући се. — Још да додамо: Томас Ропер има 77 година.

ПОРЕЗ НА ГЛУПОСТ

Професор Алан Бедфорд израчунао је да се само у Њујорку годишње потроши 12 милиона долара на које-какве глупости. Ту спадају: амајлија против рака у виду ланчића који се носи око врата, таблете против стидљивости, системи за „шпренговање“ банака у коцкарницама и претлаге за путовање на Месец.

ДОБРА ОПОМЕНА...

У Рио де Жанеиру новчане казне нису допринеле да аутомобилисти не паркирају кола било где на улици. Због тога су полицијаци добили овлашћење да, уз мандатну казну, из гума на точковима непрописно паркираних аутомобила испусте ваздух.

Океанска индустрија

Зашто човек жели да освоји океанске дубине? Зар на копну нема места за све људе?

Места, разуме се, има доста али како да се човек, који већ осваја космос, одрекне богатства „плавог континента“. У океанима има толико злата да би, ако би се читав количина на неки начин издвојила из воде, на сваког од 3 милијарде становника Земље дошла по једна тона. Кобалта на копну има око милион тона а у конкрецијама — минералним округластим формама насталим око органских остатака биљака и животиња — на дну океана има га хиљаду пута више. У океану има 80 милиона тона никла, 800 милиона тона молибдена, 800 милијарди тона јода и тако даље. Додуше, они су растворени у огромној маси воде али сама природа указује на пут којим се могу добити.

У телу јастога, на пример, концентрација кобалта је неколико стотина пута већа но у морској во-

ди. У крви асцидија — морских животиња које свој век проведу непокретне и причвршћене за неку подлогу — растворен је ванадијум који код њих има исту улогу као гвожђе у крви човека. Због тога је

кв асцидије зелена: концентрација ванадијума у њој је милион пута већа но у околној воденој средини. Занимљиво је да је ванадијум најпре откривен у телу асцидије а тек потом, и то у микроскопски

малим количинама, у водама Плимутског залива на чијем дну она живи.

Лако је замислити да ће једног дана такве животиње и биљке постати индикатори који ће олакшати откривање рудног блага у океанском дну. Можда ће чак једног дана бити створене океанске плантаже живих акумулатора злата, кобалта, ванадијума, Биохемичари се надају да ће открити „рударске тајне“ становника океана и на основу тога створити технологију подводних фабрика за добијање руда.

Океан није богат само минералима већ и енергијом. Снага негових плина и осека износи око милијарду киловата што је знатно више од енергетског потенцијала свих река на свету. Године 1959. на француској обали Ламанша прорадила је прва електрична централа која користи снагу плиме и осеке. Французи граде још једну „плимску централу“. Совјетски Савез такође у близини Муријанска.

ПРОНАЛАСЦИ

ГОДИНЕ

За ноћно читање

Наочари за ноћно читање француски су изум. То у ствари нису праве наочаре, већ само полуоквир од њих. На наочарима су две сијалице ко

је дају довољно светлости да се јасно могу видети и најситнија слова. Намењене су особама које било из ког разлога немају засебну собу за спавање, већ је деле с неким ко није љубитељ читања ноћу.

ПРОТИВ СУДАРА

Када су два аутомобила која иду брзином од 35 километара на час, директно сударе ни на једном од њих

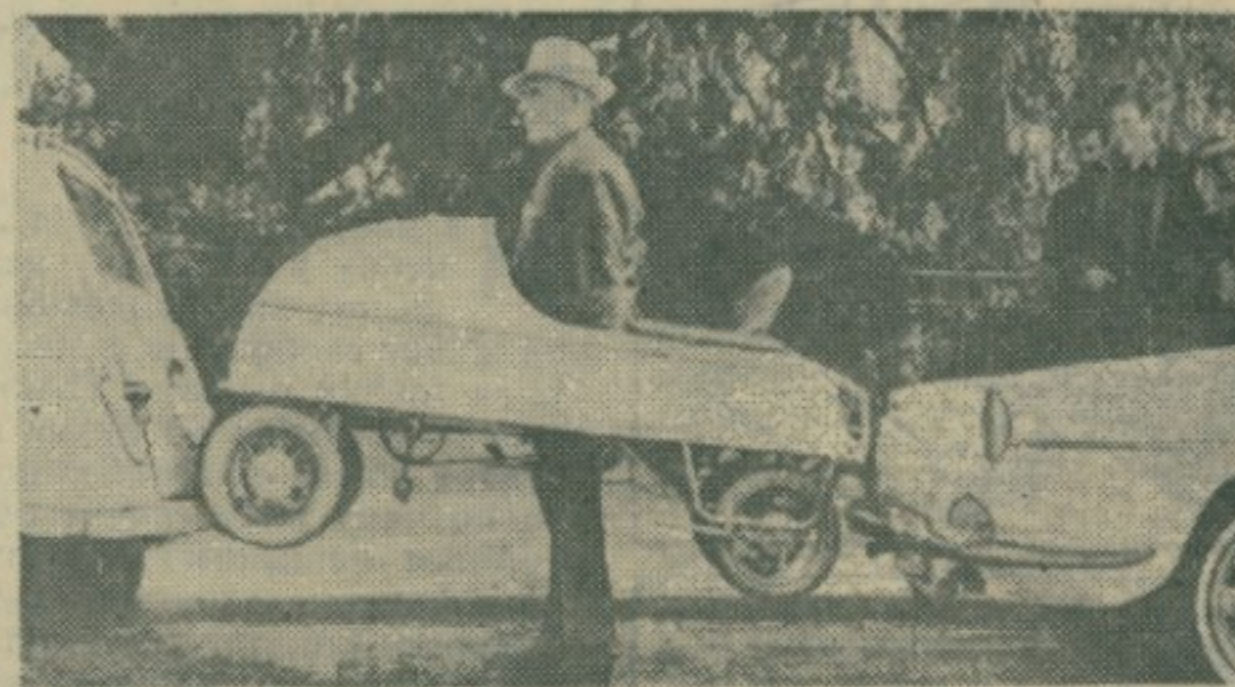
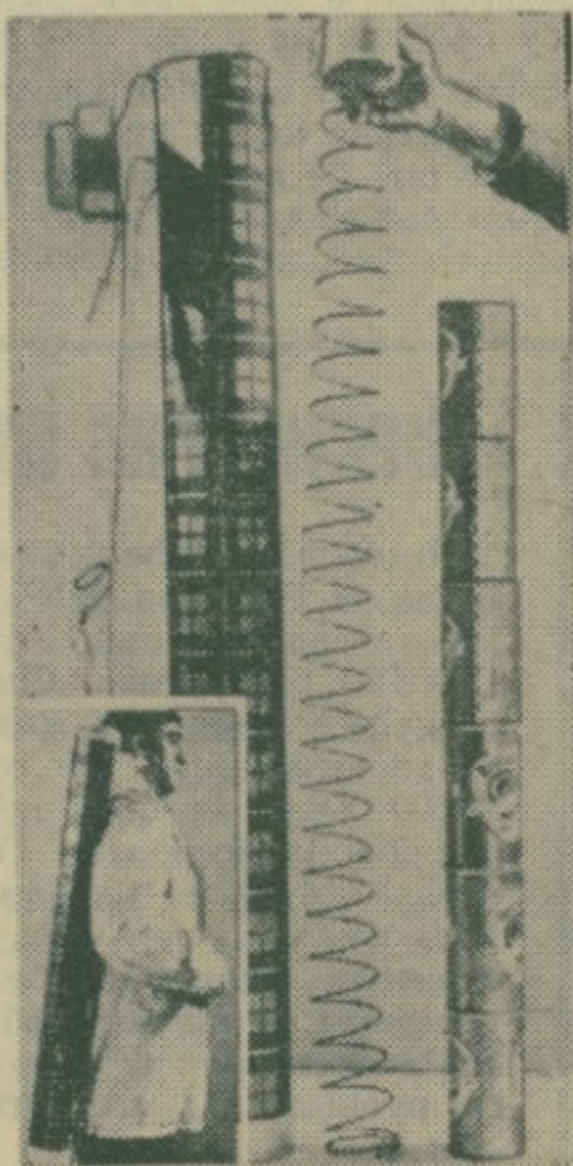
неће се приметити ни најмање оштећење. Суперодбојници, проналазак двојице немачких техничара из Хој-Исенбурга, неутралишу снагу судара захваљујући нарочитим „јастуцима“ од пластмасе.

РАНАЦ ЗА КОНЗЕРВЕ

Цевasti ранац-хладњача на мењен је љубитељима викенда и особама чији је рад везан за терен. У ранац може да стане шест конзерви освежавајућег воћног сока или пива (у многим земљама пиво се продаје у конзервама) које, захваљујући нарочитој изолацији више часова остају хладне. Нарочита опруга

причвршћена за дно помера конзерве према отвору на врху. Ранац за конзерве „пронађен“ је у Енглеској.

Мини-аутомобил

Седамдесет петогодишњи Француз Руис Луснарт конструктор је овог мини-аутомобила који не стаје више од 200.000 старих динара. Мини-аутомобил прихватили су многи Парижани јер се у овом великом граду закреченом аутомобилима једино за њега може лако наћи простор за паркирање.

КАКАВ МАГНЕТ!

У Институту за физику Академије наука СССР пуштен је у рад највећи у Европи магнет који служи за добијање сталних суперјаких магнетских поља. Главни задатак магнета је дубинско испитивање метала, нарочито полупроводника. Поред тога и биолози ће моћи сада да приступе проучавању утицаја веома јаким магнетских поља на живе организме.

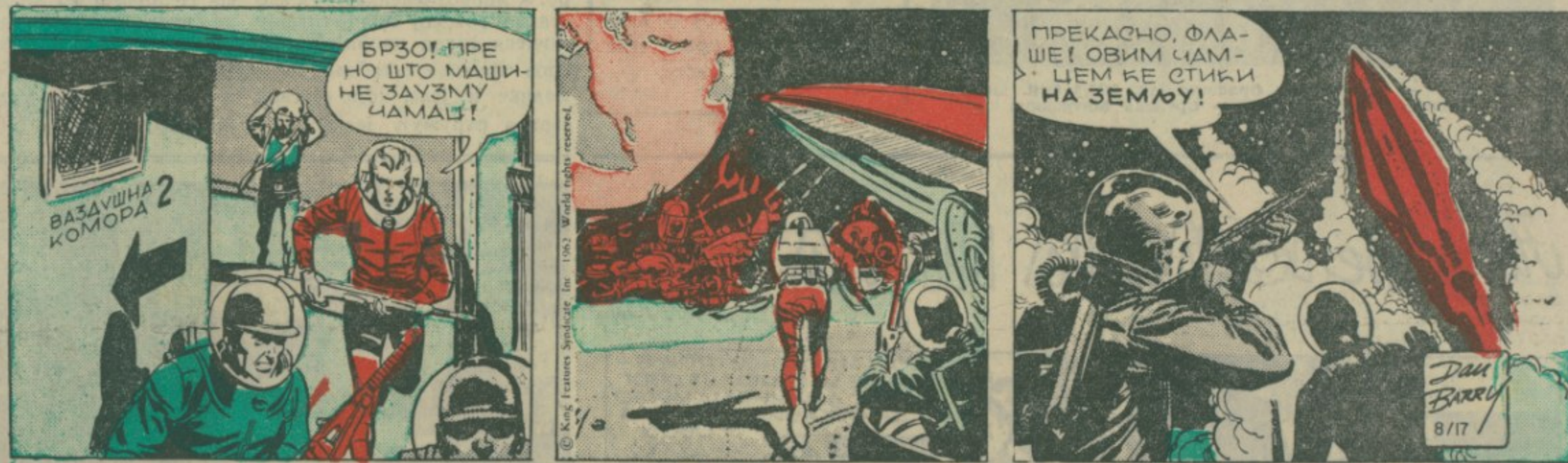
КУЦАЊЕ БЕЗ РУКУ

Захваљујући проналаску једног енглеског инжењера чак и особе које из било ког разлога привремено или трајно, не могу да се служе рукама моћи ће да куцају на писаћој машини.

Његов проналазак заснован је на систему хелија осетљивих на светлост које реагују на концентрисан светлосни зрак. Тај зрак може да активира сваки апарат који ради помоћу струје ако је овај комбинован са системом светлосних хелија. Извор светлосног зрака, мали цилиндрични апарат, може се причврсти

Дан BARRY ФЛАСШ ГОРДОН

КАО И У ПРОШЛОМ КОНКУРСУ „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ ЗА НАЈБОЉИ ДЕЧЈИ ЦРТЕЖ И ОВОГ ПУТА РЕДАКЦИЈА ЛИСТА ЈЕ ОДЛУЧИЛА ДА ОБЈАВИ УСПЕЛЕ РАДОВЕ И НАГРАДИ СВАКИ ЦРТЕЖ СА ПО 2.000.— СТАРИХ ДИНАРА.

„МОРНАР“ — рад Михајла Михајловића, уч. V/4 Осн. школе „Бранислав Нушић“ — Београд

„СВАДБА“ — рад Бранка Орловића, уч. VII/3 Осн. школе „Јован Јовановић-Змај“ — Сремска Митровица

Свађа дозвољена — шишаће не

У жустрој свађи са женом Цек Дарег из Сан Франциска дограбио је маказе и одсекао јој косу. Огорчена жена затражила је развод. На суду су се, међутим, супружници измирили. Ипак, Дарег није олако прошао: Удружење тамошњих фризера тужило га је због бесправног обављања фризерског заната, и Дарег је морао да плати 50 долара казне.

Учење на грешкама

Пре него што је уведен нови систем учења правописа у школама, у западнонемачком граду Штутгарту испитиван је годину и по дана. Он се састоји у овоме: уџбеник је штампан са грешкама и њак треба да их исправи оловком. На тај начин он је у неку руку сам себи учитељ.

Нек се нађе

У једном зимском спортском центру у Горњој Баварској неки Американца резервисао је собу у хотелу. То не би било ништа необично да није уједно резервисао и собу у болници — за све време свог боравка у том месту.

ВИСИТОРСКО ЈЕЗЕРО

БИСЕР ВИСИТОРА

Планина Виситор уздиже се високо над долинама реке Ључе и Лима, преко пута Проклетија. Ту у близини налазе се Гусиње и Плав. Над бујним пашњацима и шумом надносе се голе стеновите литице и пространи циркови — легла некадашњих ледника. У једном од њих, на 1820 метара надморске висине, лежи бисер ове планине — Виситорско језеро. У мирној зеленкастој као стакло глаткој води титрају сунчеви зраци пробијајући се кроз крошње стабала бора, малике и јела, који са свих страна окружују језеро.

Виситорско језеро дугачко је 91, а широко 72 метра. Највећа дубина му је нешто више од 4 метра. Крај обала Виситорског језера налазе се катуви у којима током лета живе чобани који ту догоне стада оваца. Стоку поје на језеру, највећем и непресушном појилу планине. Поред сточара чести посетиоци језера су ловци и планинари. До Виситорског језера најлакше се долази из долине Лима, преко села Мурине, стазом уз Муринску реку а из Плава, преко села Брезовице, стазом поред катуна у Мраморју.

Посетиоце посебно привлачи „пловеће острво“ на Виситорском језеру. То је у ствари сплав нарастао у бујну зелену траву. По причању становника из овог краја сплав су некад давно направиле чобани. Увече су на њега нагонили стада и отискивали се од обале и на тај начин се обезбеђивали од напада вукова и других звери. На добро наубореном сплаву брзо се појавила бујна трава, па се сплав претворио у „пловеће острво“. Данас се „пловеће острво“ не креће. Помоћу неколико дугих борогих стабала спојено је са обалом.

Авантуре ГОРДОНА ПИМА ПО РОМАНУ Е. А. ПОА

НА ТРГУ ПТИЦА И ПАСА У ПАРИЗУ

На маленом тргу Луја Лепена у Паризу нема ни великих продавница, ни живог саобраћаја, а ни сјаја светлених реклама. Напротив, ту су једна до друге по ређане ниске трговине, које ни по чему нису сличне безбројним париским трговинама у другим деловима града. Такав је, ето, трг Луја Лепена далеко више познат као трг паса и птица. Свакодневно овде долазе многобројни продавци разноврних птица, доносећи своју робу у кавезима. Стижу са птицама печачицама, канаринкама, штиглицама, малим тропским и шумским птицама, до носе голубове свих могућих врста: лепезане, гушанаре, превртаче, велике сове ватним грлице, препелице, фазане и низ других представника пернатог животињског света. По себну пажњу привлаче папагаји међу којима има и дресираних, који знају да про-

чаврљају и неку реч. Они су особито на цени. Трг не би био потпун, кад се уз птице не би продавало и све што је потребно за њихово држање и негу. Ту су специјализоване продавнице

свих врста зрнастих и других плодова, којима се птице хране, затим продавнице кавеза, малих и великих, разних облика и изгледа. На тргу се налази и птичја аптека, продавница медикамената за лечење оболелих птица или спремавање ширења болести међу њима.

На истом тргу је вашар паса као и неких других четвороножаца. Недељом је највише љубитеља расних и других паса; једни дођу да продају сувишне, други да одаберу себи љубимце, а трећи само да разгледају, као на свакој пијаци, шта се продаје. Изгледа да ових последњих има увек највише јер је за многе право задовољство провести сат-два у шетњи тргом и разгледати праву изложбу паса свих врста.

Поред паса нађе се на продају и понека мезимца, лепо однегована мачка, украшена машиницом око врата. Продају се такође и зечеви, кунџици, мали мишеви, а није реткост да се на овом тргу купи и — прави мајмун. И за ове домаће животиње на тргу се може набавити тачно дозирајућа храна, пакована на индустријски начин, и то све према врсти потрошача. Уз дрехрамбе не артикле ових кућних љубимаца, који на трг долазе везани за ланчић или са корпицом на устима, продају се такође и апотекарски производи за негу њиховог здравља, као и штампане књиге и други материјали са саветима, упутствима за што боље упознавање и неговње паса у кући.

НЕСИГУРНЕ КУЋЕ СТАРОГ РИМА

Недавна открића показују да је Рим пре две хиљаде година имао око 1,700.000 становника. Само су куће у којима је живела аристократија — око 50.000 људи — биле приземне и једносратне. Све остале биле су на спрат неке чак и на пет и шест спратова. Зидови су били углавном од цигала и због своје мале ширине лако су се рушили. Од свих тих

кућа ниједна се није сачувала.

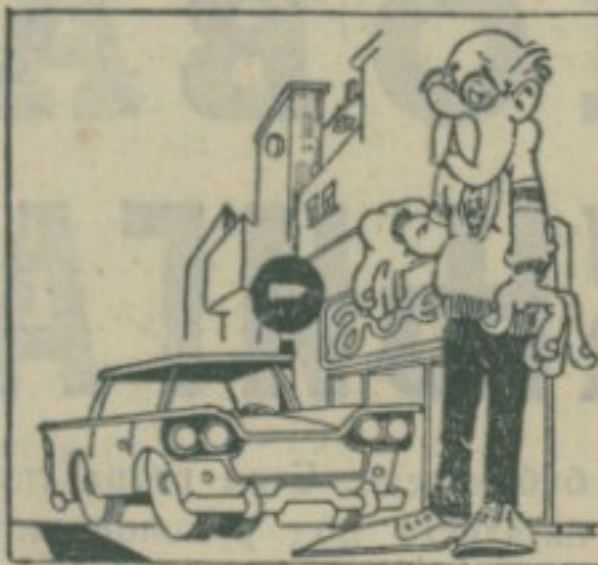

БУКВАЛНО СХВАЂЕНО

У једном лондонском пред грађу ухапшен је неки грађанин у тренутку када је хтео да одвезе један двоспратни аутобус. Судији за прекршаје, пред кога је истог да на изведен, изјавио је: „Уопште не разумем због чега су ме ухапсили. Непосредно пре тога запитао сам једног полицајца како да најбрже стигнем у центар града и он ми је одговорио да узем аутобус на углу“.

ОСВЕТА

Четири пута пао је на воначком испиту постарија учитељ Карл Јансен из Осла. Пошто је био сигуран у своје знање, и теоријско и практично, посумњао је у објективност испитне комисије. Када је пети пут изишао на испит

пажљиво је посматрао све чланове комисије и у једном од њих препознао је свог бившег ученика из основне школе који је био лош ђак те је један разред морао да понавља. Јансен је пријавио случај саобраћајној полицији која је одредила другу комисију и — Јансен је без тешкоћа положио испит.

СТРАШНИЈЕ ОД РЕВОЛВЕРА

Полиција Калифорније трага за једним човеком који је усред дана извршио пљачку не служећи се ниједним од познатих гангстерских метода: револвером упереним у груди или нечим сличним. Упао је у једну велику трговину конфекције и из кутије једноставно пустио — миша. Настала је узбуна, продавачице су се разбежале куд која, а непознати је зграбио једну скупоцену бунду и нестао без трага.

„МЛЕЧНИ ШОК“

Амерички глумац Робин Клерк игра у филму „Осуђен на смрт“ улогу револвераша који пије само млеко. По завршеном снимању он је из хотелског рачуна с ужасом установио да је за седам недеља попио 134 литра млека. Да се не би онеосветио морао је добро да потегне из — боце с вискијем.

„КОРИСТ“ ОД ИГРАЧАКА

Пошто је на малом телефонском апарату-играчки научила да телефонира, трогодишња Елизабета, кћерчица Енглеза Дона Алена из Јидона, почела је да се служи правим телефонским апаратом и то на велико. Позивала је неу-

морно потпуно непознате људе, чак и преко међуградских телефонских линија. Кад је стигао рачун телефонске централе, отац се запрепастио! Својој „предузимљивој“ кћерчици строго је запретио да се игра телефоном

НАЈВЕЋА ЗГРАДА НА СВЕТУ

До 1970. године у Њујорку треба да буде завршено грађење облакодера високог 411 метара. Досад највиша зграда на свету била је Емпајер Билдинг са 110 спратова. Нови облакодер биће од ње виши 33 метра. У њему ће се налазити пословни центар, хотел са 250 соба и — 230 лифтова!

СТАРА ПОСЛОВИЦА

У Енглеској постоји једна пословица која се и данас врло често помиње. Објављена је први пут 1633. године, али се њено порекло не зна. Она гласи: „Због једног клинца изгубљена је потковица, због изгубљене потковице изгубљен је коњ, због изгубљеног коња изгубљен је јахач, због изгубљеног јахача изгубљена је битка, због изгубљене битке изгубљено је краљевство. А све је то изгубљено што се није водило рачуна о једном клинцу за потковицу“.

ПОПАЈ

Била је јесен 1809. године. Свуда су се могли видети трагови Наполеонове армије. Крај развалине једне зграде плакао је уплашени дечак. Мушкарац средњег раста и широких рамена пришао је дечаку и упитао га где станује. Дечак је ћутао, или се то можда учинило овом човеку. Он је испустио дечакову руку и извадио из њега дебелу оловку и свеску.

— Дечко, напиши адресу својих родитеља. Ја сам глув.

Дечко није написао адресу, јер он није знао да пише. Међутим, у овој свесци оставили су своје записе: Шуберт, Росини, пијаниста Черни, певачица Хенријета Зонтаг, Вилхелмина Шредер, затим многи други глумци, музичари и писци с почетка 19. века. Испод сваког записа написан је правилним рукописом одговор.

Тај је одговор написан руком Лудвига ван Бетовена. Велики композитор могао је да општи са околином само помоћу преписке. Прву свеску с великим страницама беле хартије он је назвао „свеском за разговор“.

Од тог времена рукопис Бетовена испунио је стотине свезака. Од тога се сачувало око 138 свезака са више од 11.000 страница.

БЕТОВЕНОВА «ЧАРОБНА» КЊИГА

Бетовенов пријатељ Антон Шиндлер назвао је ове свеске за разговор — „чаробним књигама“, јер су му оне помогле да прокине у живот генијалног композитора. Бетовен је ове свеске поверио Шиндлеру уочи своје смрти.

У последњим годинама живота, када је болест везала композитора за постељу, разговори с људима били су ретки. Зато су свеске испуњаване мислима и идејама, у којима је Бетовен износио своје погледе на самодржавље, полицију и аристократију.

Ево како изгледа запис о разговору са певачицом Шредер пред почетак опере „Фиделио“ — 1822. године.

Шредер: Њено величанство царица треба да стигне сваког тренутка, а царицу не смемо оставити да чека.

Бетовен: царицу не смеете оставити да чека?! Чак ни онда када нека Вилхелмина Шредер разговара са неким Бетовеном.

Ноте гудачких квартета из познате Девете симфоније ређају се с дијалозима о спектаклима и књигама између Бетовена и његове познанице госпође Сали.

Шта је било са 138 свезака после Бетовенове смрти? Године 1846. Шиндлер их је предао Берлинској царској библиотеци (сада Немачка државна библиотека).

Проучавање тих свезака по чело је тек после једног ве-

ка. Дешифровањем се бавио професор Георг Шунеман, али његов посао био је прекинут на 37. свесци, почео је други светски рат. После завршетка рата свеске су доспеле у руке познатог краљивца књига Кригер-Рибоа. Кригер је ухапшен и осуђен. Али тек 1961. године, после дугих преговора свеске су враћене Немачкој државној

библиотеци. Сада група специјалиста под руководством доктора Карла Хајнца Келера, директора музичког одељења библиотеке, завршава посао на дешифровању страница „чаробних књига“. Године 1970. две стотине година од рођења овог великог човека биће издате ове свеске и постати својина човечанства.

МАПА ЕСКИМКЕ ИГЛУЛИК

је мореуз. Пролетело је кратко арктичко лето. Лед је окувао базен Фокс који се налази северно од Хадзоновог залива. Ту су „Фјури“ и „Хекла“ остали да проведу дугу и исцрпљујућу зиму.

У близини бродова зимовала је и једна група Ескимка. Једна од жена из ескимског зимовника, Ескимка по имену Иглулик, почела је да долази на „Фјури“: разговарала је с морнарима, причала им легенде свог народа. Једном је Иглулик нацртала Парију места и околину где су зимовали енглески бродови.

Кад су наступили топли дани, Пари је наставио пут. На крманашком пулту једрењача „Фјури“ лежала је карта коју је нацртала Ескимка. Ослањајући се на ту мапу, Пари је први на свету прошао плитким вијугавим мореузом који дели Бафинову земљу од континента. Тако је било утврђено да је Бафинова земља — острво.

У знак захвалности што му је помогла да учини ново географско откриће, Вилијем Пари назвао је именом Ескимке Иглулик једно од острва у мореузу који је открио. Поред острва именом Иглулик на звано је и једно лучко насеље на полуострву Лабрадор.

БУХА — ХА-ХА!

Општинске власти белгијског града Хејвелса затражиле су од власника буљег циркуса, неког Деофа, да плати порез на своје дресиране питомце. Деоф је одбио чак и да разговара с порезницима запретивши да ће, ако га не оставе на миру, све своје „уметнике“ пустити на слободу. Његова претња уплашила је грађане Хејвелса и они су захтевали да се Деоф и његов циркус ослободје плаћања порезе.

ЧУВАЈ СЕ СЕЊСКЕ РУКЕ

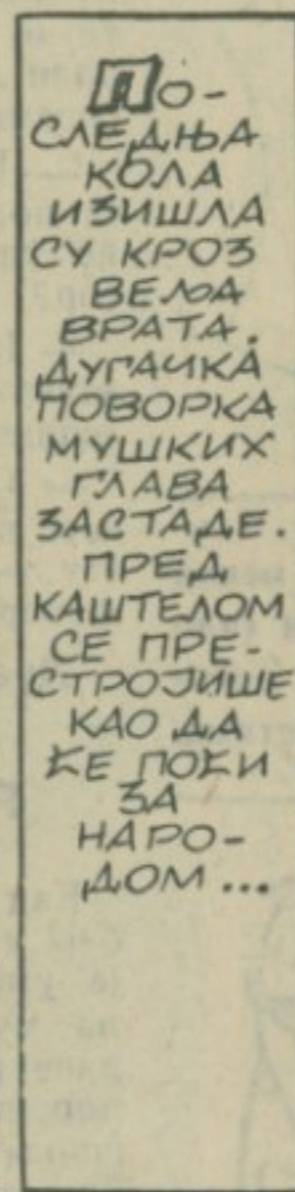
ПО РОМАНУ А. ШЕНОЕ
ЦРТА Ђ. ЛОБАЧЕВ

ОТВОРИШЕ СЕ ТЕШКА ВЕЛА ВРАТА. ЖЕНЕ, ДЕЦА, СТАРЦИ, КРЕНУШЕ ИЗ ГРАДА...

АЛИ ШТА ЈЕ ТО? ИЗА ДРВЕКА И ГРМЛА ПОЧЕШЕ ИЗЛАЗИТИ УСКОЦИ И КРИЈУКИ СЕ МЕЂУ ГОМИЛОМ, ПРИЛАЗИТИ ГРАДУ...

ПОСЛЕДЊА КОЛА ИЗИШЛА СУ КРОЗ ВЕЛА ВРАТА. ДУГАЧКА ПОВОРКА МУШКИХ ГЛАВА ЗАСТАДЕ. ПРЕД КАШТЕЛОМ СЕ ПРЕСТРОЈИШЕ КАО ДА ЊЕ ПОКИ ЗА НАРОДОМ...

ОДЈЕДНОМ...

ЈУРИШ! ЗА МНОМ!

... 600 ЈУНАКА ТОЈУРИ КА ГРАДСКИМ ВРАТИМА.

ЈУРИШ, ЈУНАЦИ!

У ИСТОМ ТРЕНУТКУ, НА ТРГУ, ЈУРЕ ДАНИЧИК И СТАРИ МИЛОВИК ИСКУКАШЕ САБЉЕ.

ДВЕСТА НОЖЕВА КАО ДВЕСТА МУЊА СЕВНУ У ИСТИ МАХ...

ОЗНАЧАБЕНИ МУШКЕТАРИ И ДРАГУНИ НЕ ИЗДРЖАШЕ ЈУРИШ...

... И УСКОЦИ ПРОВАЛИШЕ У КАШТЕЛ.

МОТО-РОЛШУЕ

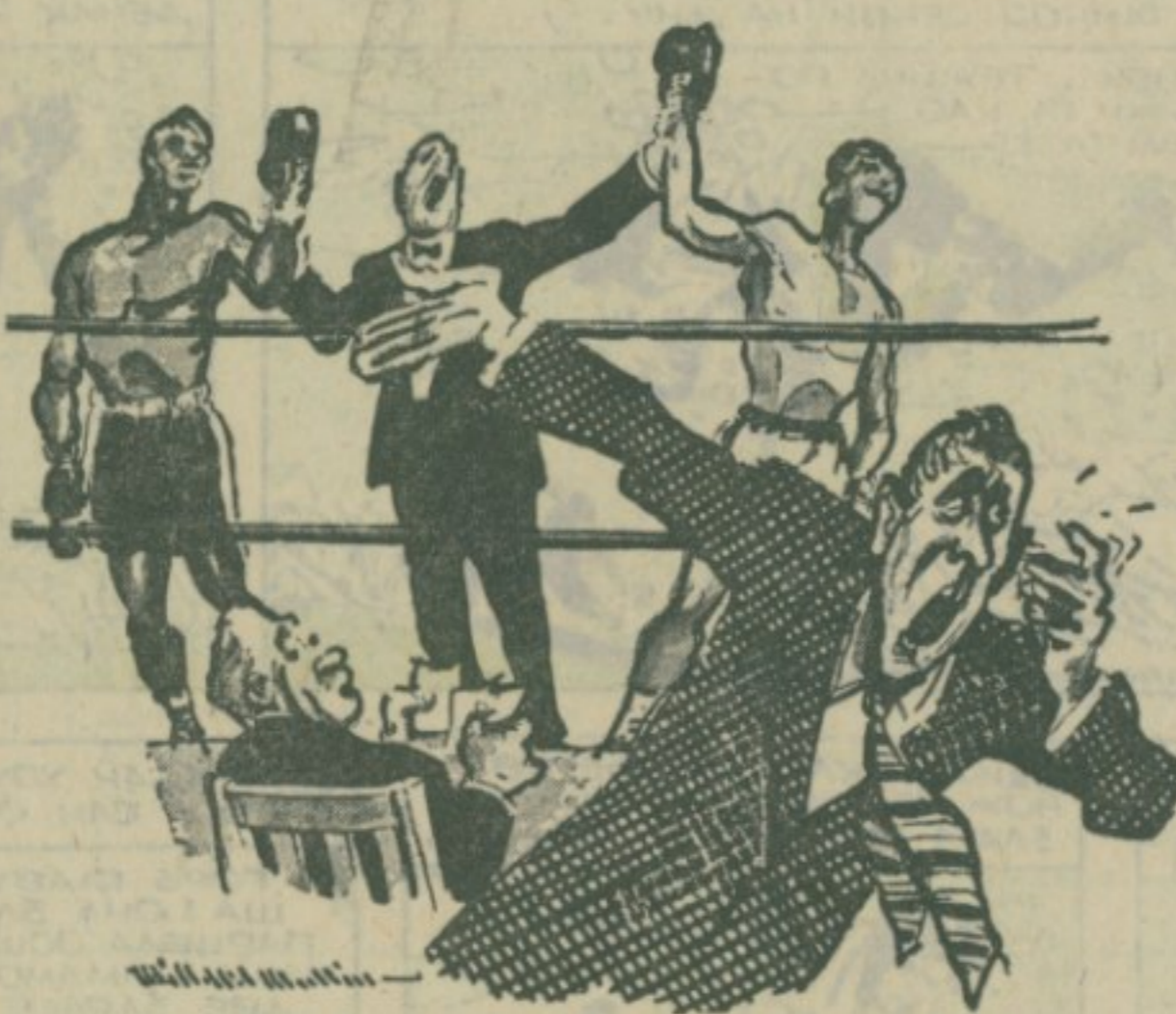
Американец Ал Најклз, бивши смучар, сад је прешао на ролшуре. На једном тренингу дошао је на идеју да створи нов спортски агрегат. То су ролшуре са мотором. Најклз је причврстио на своје ролшуре минијатурни мотор, којим се управља помоћу жицаних команди повезаних са појасом. Ролшуре са мотором могу да развију брзину 60 км на час. Наравно да таква брзина крије много опасности.

Међутим, чим спортиста почне да губи равнотежу, довољно је престати са притиском на команду, мотор се искључује и брзина нагло опада. „Моторолшуре имају низ преимућстава над картингом — каже Ал Најклз. — Овај спорт захтева од спортисте велику вештину, а човек се више приближава са мотором. Због тога сам убеђен да моторолшуре имају велику будућност“.

ПЕСЈАПАЛО — ШТА ЈЕ ТО

Смучање је у Финској национална грана спорта. Због тога земљу Суоми називају још и „смучарском Меком“. Али узмемо ли у руке спортски приручник наћи ћемо да у њему, поред смучања, постоји још један национални спорт у Финској. То је игра „песјапало“, која личи на амерички безбол и руску лапту (руска народна игра са лоптом). На игралишту дугом око 100 м и широком око 50 м нацртана су три „дома“ око којих треба да претрчи и да се врати на полазно место играч који сервира. Играч мора да стигне до сваког „дома“ пре него што тамо доспе лопта коју упућује екипа која је хвата. Лопта за песјапало је слична тениској, али је тврђа. Удара се штапом дугачким 90 до 100 см. Свака екипа има по девет играча. Побеђује она која највише пута претрчи око четвороуга оника — „домова“.

„Песјапало“ не уступа у популарности чак ни хокеју. Тешко је доћи до карте када се играју првенствене утакмице. Завршни сусрети и утакмице између репрезентација источне и западне Финске увек се одржавају пред препуним трибинама. Страсни на вијачи игре са малом лоптом тврде да репрезентација Финске нема равне у целом свету. Нико не може да тврди супротно јер се осим у Финској не може нигде саставити једна екипа за „песјапало“.

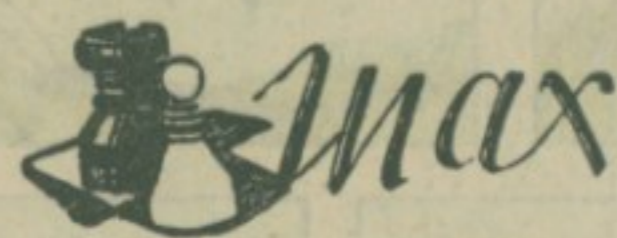

У СВЕТУ ПРОФЕСИОНАЛНОГ БОКСА

У јуну 1960. године Дик Тигер, шампион света у полутешкој категорији (иначе пореклом црнац из Нигерије) требало је да брани своју титулу од Вили Гривса из Канаде. Тигер је могао да боксије и у САД, али како су Гривс и његов менаџер понудили одличне услове пристао је да боксије у Едмонтону, Канада. Његов менаџер Церди Џонс није тиме био одушевљен јер се бојао „намештачке“, али је на наваљивање Тигерова, који је био много бољи боксер од Гривса, на крају пристао. Борба се водила у 15 рунди и мада је Гривс пружао добар отпор Џонс није сумњао ниједног тренутка да ће његов штићеник победити. И зато није био мало изненађен када је судија објавио

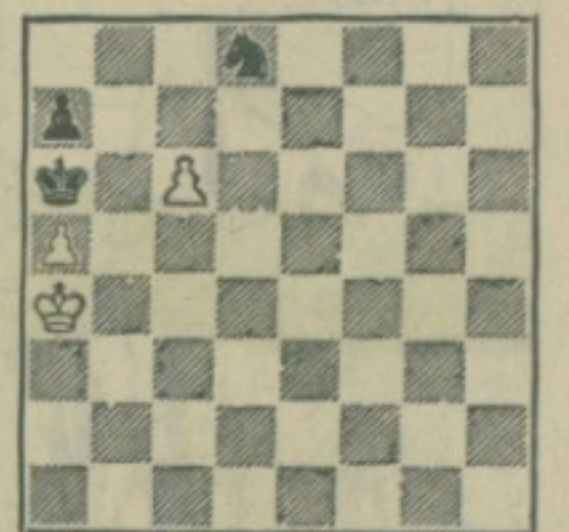
да је меч завршен нерешено. Џонс је почео енергично да протестује код судије тражећи од њега да боље провери извештај судија. Ту свакако мора да постоји нека грешка, тврдио је. Судија је уважио његове примедбе и поново почео да упоређује цедуље свих судија а онда затражио реч. „Извињавам се због грешке која је настала приликом упоређивања цедуља...“ „Џонс је триумфално тапшао свог штићеника по рамену, срећан што ће неправда бити исправљена...“ „Меч није нерешен — наставио је судија — како сам први пут објавио, већ је победник Вили Гривс“.

— Варалице! Убиде! — заурлао је Џонс. Полиција је морала да га удаљи из дворане и умри.

ПЕШАК ПОБЕЂУЈЕ СКАКАЧА

Холандски шаховски мајстор и композитор Х. Веник саставио је низ шаховских задатака из области завршица. У њима је онима који решавају постављао проблеме, као у доњем примеру

Решење: 1. ц7 Ц67, 2. ц8г1 С:а5, 3. Тп5! СБ7, 4. Тц6+ и мат.

— ИГРА КОЈА НАМ ЈЕ ДОНЕЛА ВОЉИ ПЛАСМАН БИЛА ЈЕ ПРИЈАТЕЉСКА И ФЕР.

Рубрика посвећена професорима који су некад били ученици и ученицима који ће некад бити (или не бити) професори. Анегдоте су истините и догодиле су се у нашим школама и на универзитетима.

ИПАК, ИПАК

На часу техничког образовања професор поставља ученици питање. Она упорно ћути. После неколико минута професор се са очинским смешком на лицу обраћа ученици:
— Ипак би то могла мало детаљније да објасниш!

Тихомир Лузјак,
Нови Сад

РАНДЕВУ

У јуниском испитном року професор испитује студенткињу, чији су деколите и кратка сукња говорили да није баш најбоље спремила испит.

— Па добро, кад ћемо се поново видети — мало ће тишим гласом професор?

— Кад год ви желите — зацвркута представница депшег пола и мини-моде.

— Онда у септембру, у исто време и на истом месту — шеретски ће професор уписујући петицу.

Драгољуб Ружановић,
Суботица

ВАКУУМ У ГЛАВИ

— Шта је то вакуум? — пита наставник физике.

— Вакуум је, овај — чешка се ученик по глави

— то је, овај, ма знао сам, имам то у глави, али не могу да се изразим!

(Редакција)

РАЗУМЕО ЈЕ

Кад је мој млађи брат био у првом разреду, није умео добро да чита па му учитељица једног дана рече да мора да се поправи. Чим је дошао из школе он сав задихан саопшти мајци:

— Мама, дај ми да једем, учитељица ми каже да морам да се поправам.

Мирослав Николић,
Ниш

Драги читаоци, ако сте и ви доживели нешто слично у школи — пишите нам. Објављене радове ћемо хонорисати.

Члан сам једног клуба за дописивање из Токија, који жели да повећа број својих чланова. Зато бих молила све читаоце „Забавник“ који желе да се дописују да ми пошаљу своје адресе што пре. Услов је да имају од 13 до 20 година и да знају енглески језик. Одговор обавезно добијају.

Даница Бабин,
Београд
Симе Милошевића 19.

Молим вас да ми пошаљете адресу југословенског дечака или девојчице ради преписке.

СССР В. К. О
Ленинград
Ул. Жданова, д. 4 кв. 24
Сычев Евгений

Пише вам ученица 10. разреда Каербекова Галина. Веома бих желела да се дописујем с младима из ваше земље.

С комсомолским поздравом

СССР В. К. О
Глубоковский р-он
и. Белоусовна, дешский санаторий
Каербековой Галине

Драги пријатељи,
Желимо да се дописујемо с омладином из Југославије. Шаљемо адресе вашем листу јер нам се он веома допада. Имамо по 19 година и интересује нас мода, музика, часописи и фолклорни сувенири.
България
гр. Видин
ул. Иван Срацимир 15
Гая Георгиева Лешкова

България
гр. Видин
компл. Г. Димитров бл. 2 в
Анна Иванова Кешкова

Желим да се дописујем с децом из ваше земље. Идем у 7. разред и имам 13 година. Зовем се Вова. Хтео бих да упознам вашу земљу.

СССР В. К. О
г. Ленинград
Ул. Ударная 23
Полаков Вова

Пошто сам љубитељ и читалац вашег листа желео бих да објавим моју адресу у Забавнику. Навијач сам Црвене звезде, волим бит музике и спорт. Желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из целог света. Мој хоби је размена разгледница.

Богољуб Гавриловић,
В. П. 7587/11 К
ПУЛА

Желела бих да моју адресу објавим у рубрици „Писма читалаца“. Ученица сам VIII-3 раз. основне школе. Имам 14 година и желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Сакупљам разгледнице.

Мирјана Матић,
О. ш. „Бранко Крсмановић“
Доња Мутница код Параћина

Пошто радо читам ваш лист и желим да се дописујем са пријатељима из Југославије молим вас да објавите моју адресу у вашем листу. Имам 18 година и желео бих да са младима размењујем мишљења из разних области. Сакупљам глумце, плоче и разгледнице. Језик дописивања: српскохрватски, руски и румунски. Унапред вам захваљујем.

Тихомир Керпенисан
Стр Плугарилор вр. 28
ТИМИСОАРА Р. С. Романиа

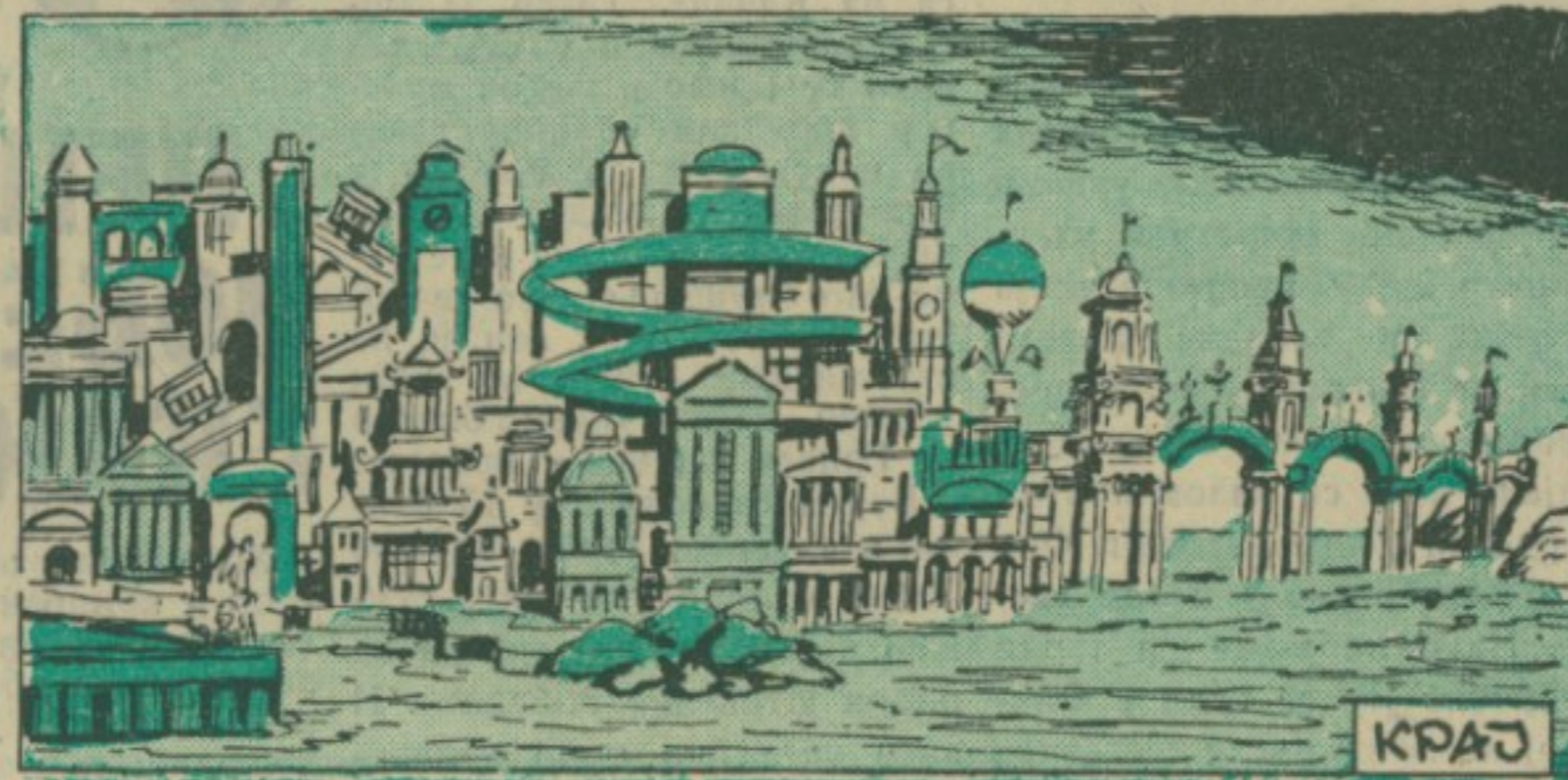
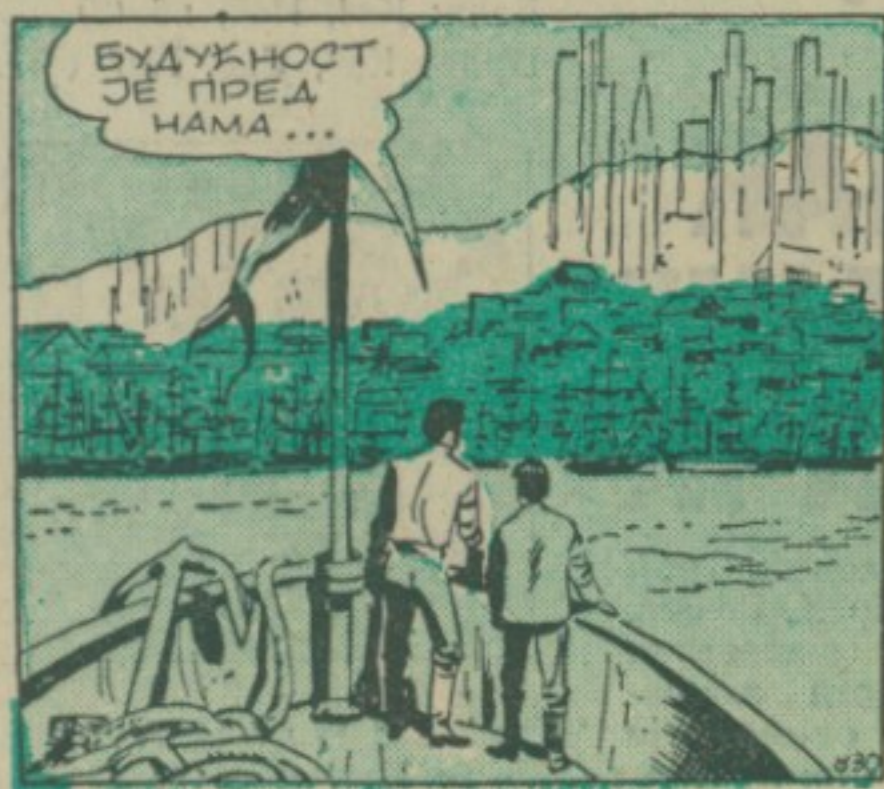
Желим да се дописујем са другом или другарицом из СССР. Говорим руским. Имам 13 година и ученик сам VII-1 разреда. Скупљам разгледнице.

Милан Миловановић,
О. ш. „Добросав Радосављевић“
Мачванска Митровица.

Имам 18 година, волим музике, сакупљам разгледнице и навијач за „Партизан“.

Веселин Николић,
С. П. Ш.
Душаново код Призрена

WALT DISNEY'S
ПОТЕРА ЗА ЗЛАТОМ

ПРИЧА ТАЈНА ХОМЕРА

Не могу ни сада да објасним како се то догодило. И никад се ни сам осећао тако збуњен. Све је почело за време последњег конгреса професора античке књижевности. У сали је међу осталима седео и неки човек кога нисам познавао. Он ми се представио после заседања и замолио ме да дођем у његову школу. „Бојим се за своје дечаке — рекао је — само техника, математика, физика. Требало би у њихово васпитање унети нешто ново.“

Пристао сам и нисам се покајао. Ученици виших разреда, дечаци од 16—17 година, дочекали су ме подозриво, а један ме је на крају првог часа отворено упитао:

— Вас су послали да лечите „техничку болест“?

— Не — одговорио сам — али зар оно о чему сам вам говорио није интересно?

— Може да се поднесе — одговорио је неко од оних који су седели позади. — За сада...

Али ја сам добро знао да су они ипак деца и кад су у разреду заувчали хексаметри древних легенди, очи тих самоуверених момчића засјале су одушевљено. Радећи са студентима — филозофима и историчарима, нисам срео такву пажњу и интересовање. Очигледно, оно што је за њих била обавеза, за дечаке је била права бајка.

Долazio сам к њима једном недељно. Сваки пут дечаци су ме изненађивали схватањем и необичним памћењем. Само један међу њима, највиши и вероватно најјачи дечак — седео је у другом реду, а његова мишићава рука пребачена преко насло-

на столице ритмички се љуљала по такту стихова — једино он није ми постављао никаква питања. Понекад сам му се ја сам обраћао, али су његови одговори били кратки, лаконски.

— Говорите као Спартанац — рекао сам му једном приликом.

— Можда је то била моја прва грешка.

Тако су прошла два месеца. Знао сам да дечаци завршавају монтажу некаквог сложеног апарата, малтене „машине времена“, времеплова, да су моја предавања само васпитни додатак. Због тога сам био буквално пренеражен кад је за време мог предавања њутљиви дечак наједном престао да њихе руку и рекао:

— Нагласак. Погрешно. Ви...

— Дозволите, — рекао сам, — али нагласак на тој речи се изменио тек у време Римске Империје... А ви као да сте почели да се заимате за старогрчки?

— Он га је већ савладао — добаши неко.

— Истина? — упитао сам.

— Да, не... Једино сам прочитао уџбеник о коме сте говорили. И то је све...

— Не слушајте га! — заграјали су. — Артем рецитије „Илијаду“ напамет.

— Је ли то тачно, Артеме?

— Па, истина је...

Поставио сам му низ питања. Не мучећи се да нађе речи, Артем ми је одговарао на језику Хомера. Изговор му није сасвим тачан, али се то могло лако поправити.

Пре десетак дана избио је између мене и Артема спор.

Тек што смо прочитали „Афианиду“ у којој се говори како је Ахил смртно ранивиши Пентезилеју, царицу Амазонки, скинуо са ње шлем, свој законски плен, а онда поражен њеном лепотом заљубио се у њу.

— Постоји претпоставка да је Милетанин Арктин, писац ове поеме, био ученик Хомера, приметно сам.

— Не сумњам — рече Артем. Каква сцена!

— Силно — рече неко од дечака.

цеповима. Ахил виче Агамемнону: „Пијаницо, псећа њушко!“ Преводилац се пренемаже и измишља ружне речи: „Винопијац, човек сличан псу“. А како тек Зевс части Херу?

Артем се насмејао.

— Зато је Хомер и велики — продужио је он. — У свему уметник, у свему песник. Други би готово од Адама започео причу о тројанском рату, а Хомер — од најважнијег, „Срџбу, богињу, певај Ахилеја, Пелеју сина, погубицу, која заа Ахејцима хиљаду јада.“

— Можда сте у праву — почео сам опрезно, приближавајући се теми данашњег часа — Хомеровском питању — али шта ако Хомер уопште није постојао?

— Како није постојао? Не може бити — повикали су дечаци.

— Да. Хомер није постојао. Стваралац је био колективни: стотине приповедача заодевало је првобитно језгро легенде и еп чудесне лепоте.

— Зна ли се то поуздано? — упитао је Артем.

— Ја лично сматрам да је то тако... Још је опат д’Оби њак у почетку седамнаестог века иступио са сумњом у однос на личност Хомера, указујући на низ противречности, а после истраживања Грота, Хермана и Волфа сматра се да је то потпуно доказано. Уосталом, спор око Хомера је постојао и раније, али је својевремено победило мишљење Аристарха, да је Хомер створио „Илијаду“ у младости а „Одисеју“ знатно касније кад је већ био стар.

— Али у древна времена су сматрали да је Хомер посто-

јао? — рекао је Артем не покуштајући.

— Да, али тада нису знали за аналитичку методу, која се развила средином 19. века...

— Код таквих питања треба све испарити — приметио је неко.

— Како сте рекли? — засмејао сам се. — Опет те речи на часу хуманистичких наука.

— Не љутите се — помирљиво рече Артем — али мени и мојим друговима тешко је да поверујемо да Хомера уопште није било. То треба проанализирати...

— Знате, момци, — рекао сам — како су се у старо доба односили према том питању? Седам се градова спорили за част да се у њима родио песник, а до нас је дошло четворостих:

Не покушавај да дознаш

Где се родио Хомер

и ко је био

Гордо се сматрају родним

сви градови...

Али то није све. Хомера су сматрали сином Аполона и музе Калиопе. Веровало се да је са Хиоса, из Лидије, са Кипра, из Феса, Падове, Рима, а неки су чак говорили да је потомак самога Одисеја, да је син Телемаха и Поликасте, кћери Несторова.

— Трај! — изненада повика Артем. — Трај! Није случајно да Одисеј заузима тачко место у „Илијади“ и „Одисеји“. Постојали су неки разлози који су утицали на древнога приповедача...

— Или древне приповедача — пожурио сам да добаћим.

— Не, дрезни приповедач учинио је Одисеја централном фигуром друге поеме. И поред тога, цела песма из „Илијаде“, која није директно везана за садржај, гнев Ахила и његових следбеника опет говори о доживљајима Одисеја...

(Наставиће се)

ДОГОДИЛО СЕ У... ДОГОДИЛО СЕ У... ДОГОДИЛО СЕ У...

... Манчестеру. Шездесет петогодишњи радник Боб Лејн добио је отказ у фабрици у којој је годинама радио. Из фабрике је отишао право кући и легао у постељу из које у знак протеста није устао седам месеци. Најзад су морали да га однесу у болницу у којој је провео на лечењу још шест месеци пре но што се вратио нормалном животу.

... Калифорнији. Чарлс Хардер из калифорнијског града Сан Леонарда увек се нервирао када би извео свог пса у шетњу. Ни у једној улици у читавом граду нема ниједног дрвета. Хардер се због тога одлучио на акцију: упутно је апел суграђанима да оснују друштво за озелењавање града и за то је, као први прилог, дао 240.000 динара.

... Лесестру. Вера Гринслејд је после дугог очекивања морала да се одрекне наде да ће добити натраг скупоцени дијамант који је био усађен у њен прстен. Она је пре неколико месеци помиловала коња свог суседа, коњ јој је зауврат лизнуо руку и рапавим језиком извукао дијамант из лежишта и прогутао га.

... Северној Индији. После шест месеци узалудних покушаја једној тигрици је успело да прескочи три високе ограде и да се придружи тигру од кога су је насилно одвојили када су их обоје уловили у цунгли и допремили у зоолошки врт. Чувари зоолошког врта морали су да пусте пред овалом упорношћу и оставили су их у истом кавезу.

... САД. У главном штабу америчке војске нашли су се пред тешким проблемом: седамнаестогодишња Кети Кристи поднела је молбу за пријем у чувену војну академију Вест Поинт. У америчким законима не постоји ниједан пропис који би девојкама забрањивао школовање у војним академијама. Ипак, досад ниједна девојка није посећивала академију.

... Сан Франциску. Једна посластичарница у центру града објавила је да бесплатно даје корнете сладоледа мачкама, псима и ракуница под условом да дођу у пратњи одрасле особе или детета. Промет у посластичарници нагло је порастао јер су и деца и одрасли куповали себи читаве гомиле колача да би посматрали своје љубимце како једу сладолед.

... Денверу. Осамнаестогодишња Шели Хорс морала је због неког саобраћајног прекршаја да плати казну од сто долара. Бесна због тога донела је у саобраћајну милицију 10.000 новчића од по једног цента. Та освета ју је скупо стајала: морала је да упакује новац у 200 фишека са по десет центи и да сваки овери својим потписом.

... Паризу. У једном париском предграђу требало је уклонити неки споменик стар преко сто година. Радници су том приликом испод самог постоља открили једну још пуну топовску гранату из првог светског рата. Становнике предграђа накнадно је обузео страх, иако је граната уклоњена, јер су се сва деца обично играла око споменика.

ДЕТЕКТИВСКА ПОРОДИЦА

Фовинкелове је цео крај називао „детективском породицом“. И не без разлога. Мама, тата, синчић и бака с истом незајажљивошћу гутали су све авантуристичке и криминалне романе који би им допали руку и седели као зачарани пред екраном телевизора ако би се

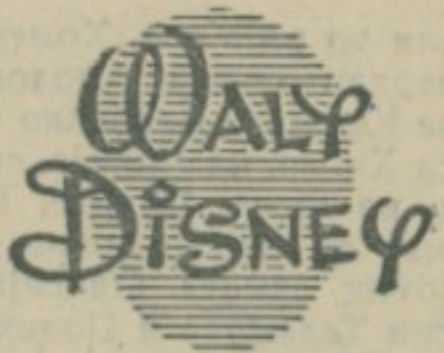
приказивала нова детективска серија. Зидови у кући Фовинкелових били су украшени не сликама већ верним копијама револвера, полицијским значкама, лисицама а такође и лулама на које су пушили славни детективи из прошлости. Није онда никакво чудо што је чи-

тав живот породице Фовинкел донекле добио детективски карактер. Сваки пут, пре но што ће почети да једе, синчић је узимао у руку лулу и брижљиво испитивао свако зрнце боровнице не би ли на њој открио какву отровну прекоморску бубицу а мама је, отворивши четворе очи, проверавала пире од кромпире јер јој се чинило да на њему види сумњиве отиске прстију. Уместо обичне јутарње гимнастике цела породица је увек бавала цу-цицу захвате а пред сан тата Фовинкел борио се под крветом са сенком непостојећег провалника. Није чудо ни то што се у таквој породици чак и ја-

завичар Мене претворно у првокласног пса-трагача. Једне ноћи, тек што су Фовинкелови утонули у сан, Мене их је пробудио громким лајањем. — Пас не лаје без разлога — изјавио је тата Фовинкел и узео цепну електричну лампу. Са улице се чуо тутањ камиона који се удаљавао. — Чини ми се да се догодило убиство! Два минута касније читав породица се нашла на месту злочина. На улици је лежао човек. Глава му је била опуштена над рупчагом с водом. — Удавио се! — констатовао је син и пригнуо се да преврне тело на леђа.

— Не додируј! — громким гласом наредио је тата. — То је прва заповест. Поред тога тај човек је умро пре но што се удавио. Иначе би му цела глава била у води. — Обесио се! — изрекла је мама своју претпоставку. — Зар не видите да има канап око врата. — Не, мора да га је неко избацио из аутомобила — умешала се бака. — Убица је шофер. Он га је уз то и отровао. Тада се на путу зачула карактеристична тутњава и ускоро се крај Фовинкелових зауставио полицијски мотоцикл. — Судећи по свему ово је свиреп злочин, господи-

не поручнике, рапортирао је тата Фовинкел. — Индикативни знаци ипак омогућавају да се злочин у потпуности реконструише. Човека су најпре отровали, затим задавили помоћу канапа и најзад га удавили. — Велико хвала — учтиво је захвалио поручник. — Нама је већ све познато. Управо ми је телефонирао шофер који је малочас прошао овуда да би затражио помоћ. Његов камион је упао предњим точком у једну од рупчага, можда баш у ову исту, и с колима се нешто догодило. Поред тога из камиона је испао један део тогара. А сад ми помозите да утоварим ову лутку-манекена у приколицу. Само pazите да не покидате канап око врата. На њему је фабричка марка са ценом одела.

ДАМБО И НОВОГОДИШЊА МИСТЕРИЈА

НАПОЛЕОН ЈЕ ЗА СВЕ КРИВ

Од пре нешто више од два месеца и у Шведској се сабраћај одвија десном страном. Од великих земаља само се још Енглеска држи леве стране. Због чега су се ове две земље тако дуго и упорито држале леве стране насупрот осталој Европи? Француски лист „Кандид“ објавио је недавно занимљиво објашњење.

Пре Наполеона, а и у његово време, трупе су се из тактичких разлога кретале левом страном пута. За коњанике је то било сасвим природно: сабља и мач потржу се десном руком и та страна је, у случају изненадног сусрета с непријатељем, морала бити слободна.

Изненада, Наполеон је одлучио да се убудуће његова коњица креће десном страном. То није била худа, већ тактика. Његови хусари и драгони налетали су на непријатељске коњанике, који су се и даље кретали левом страном, на дотад необичан начин. Противник је, док би се снашао, изгубио неколико драгоцених минута. Да би у изненадним сукобима били „на равnoj ноzi“ с Наполеоновим војницима и војници осталих земаља морали су да пређу на десну страну путева.

Пред крај Наполеонових ратова цела Европа кретала се десном страном изузев две земље које француска коњица никад није „посетила“ Енглеске и Шведске.

Сада се и Шведска приклонила пред Наполеоновом вољом. Да ли ће једног дана и Енглеска капитулирати?

Свако друкчије

Неке животиње, као на пример коњи, приликом устајања прво стају на предње ноге. Иначе, много је већи број животиња које прво стају на задње ноге. Међу њих спадају: говеда, камиле, антилопе, жирафе, јелени и сви други преживари.

КЛУБ »БИЛИЈАР«

У Риму је сенован клуб ћелавих. У чланство се при- мају мушкарци потпуно оголеде главе и без изгледа да ће им икада поново израсти ма иједна влас косе.

„Ми се поносимо племенитом архитектуром људске главе чији изразито леп облик не треба да скрива коса“ — каже председник удружења Криспи.

У правила друштва спада „уска међусобна подршка ћелавих“. Од спорта у клубу се упражњава једино билијар.

МИС МАЗГА

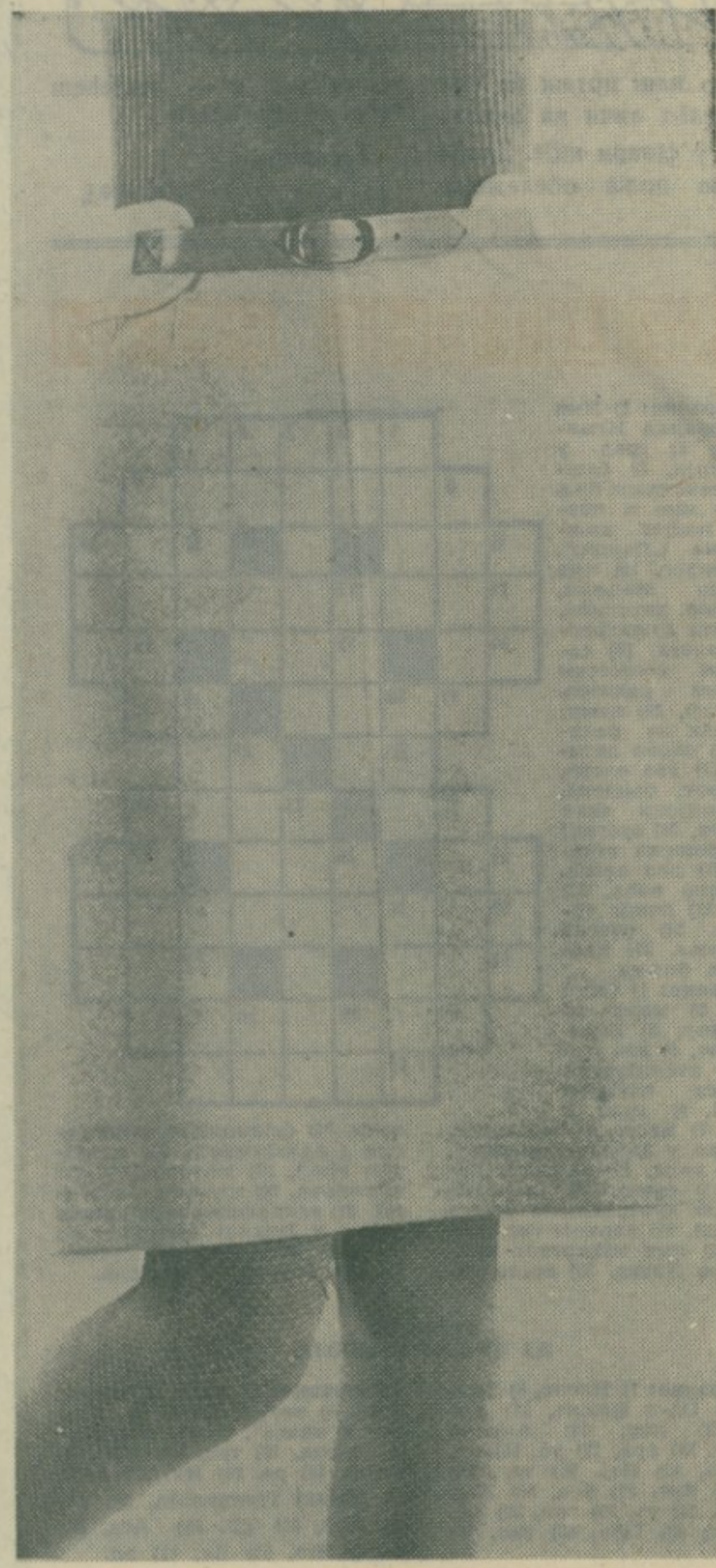
У близини Линколна, у савезној америчкој држави Небраски, фармери су приредили конкурс лепоте својих мазги. Једна не више млада мазга испала је из даљег такмичења већ при првом избору. Везали су је за једно дрво. Касније, кад је победница уз бучно одобравање посматрача продефидовала, искључена мазга покидала је конопца, полетела на победницу, оборила са ње победнички венац и — појсла га.

Ако вам је потребна нова сукња

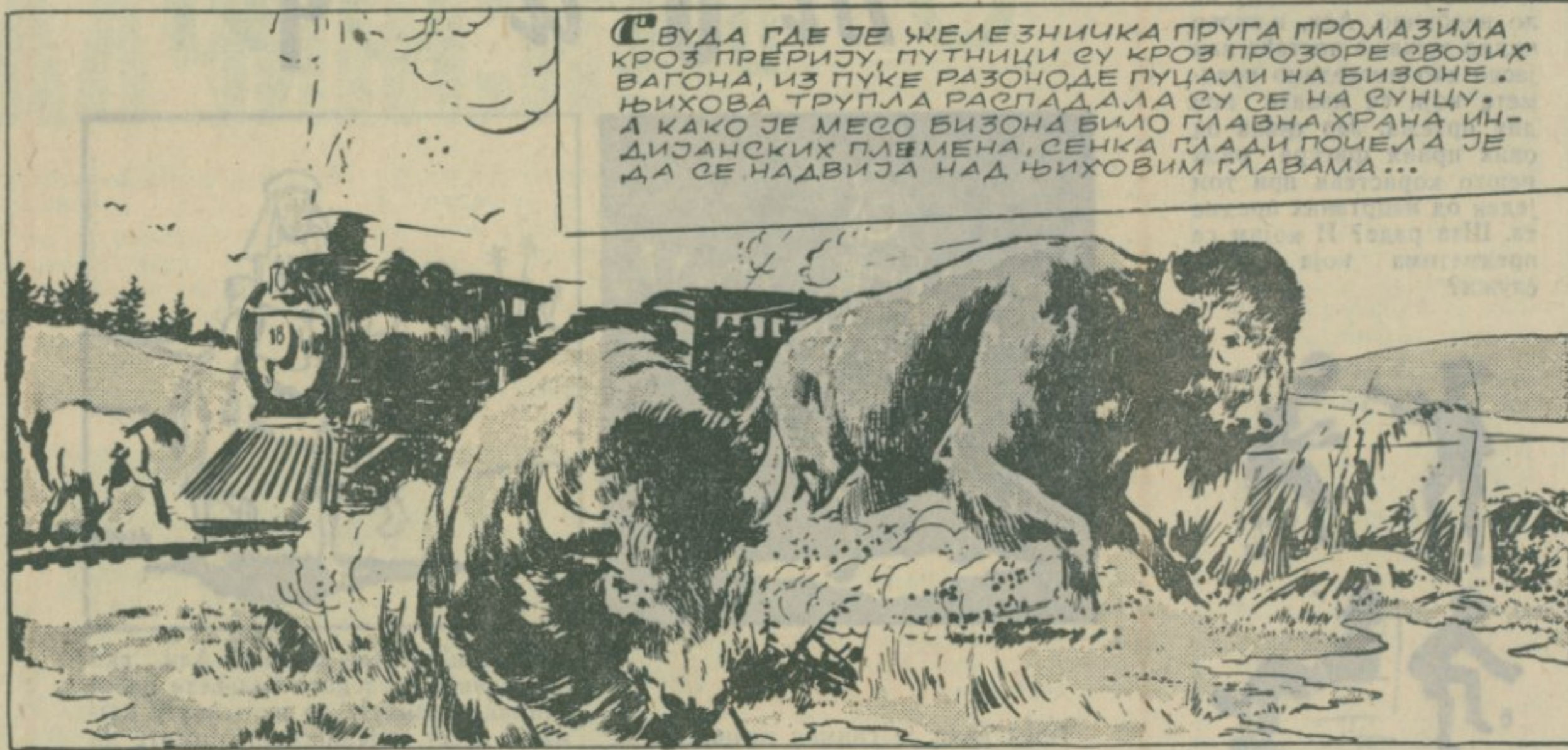

Да сукња не би била обична — модни креатори за младе обогатили су је разним детаљима: шналама, дугмадима, оригиналним појасевима, џеповима, ланчињима. Једна таква сукња, са мало необичним појасом, јесте и ова коју вам препоручујемо. Саши-

вена је од меког, једнобојног штофа, са наглашеним штепом на предњем делу. Појас је комбинован: шира, нашивен на сукњу од истога је штофа, а ужи, од ланчињима. Једна таква сукња, са мало необичним појасом, јесте и ова коју вам препоручујемо. Саши-

БИК КОЈИ СЕДИ

СВУДА ГДЕ ЈЕ ЖЕЛЕЗНИЧКА ПРУГА ПРОЛАЗИЛА КРОЗ ПРЕРИЈУ, ПУТНИЦИ СУ КРОЗ ПРОЗОРЕ СВОЈИХ ВАГОНА, ИЗ ПУКЕ РАЗОНОДЕ ПУЦАЛИ НА БИЗОНЕ. ЊИХОВА ТРУПЛА РАСПАДАЛА СУ СЕ НА СУНЦУ. А КАКО ЈЕ МЕСО БИЗОНА БИЛО ГЛАВНА ХРАНА ИНДИЈАНСКИХ ПЛЕМЕНА, СЕНКА ГЛАДИ ПОЧЕЛА ЈЕ ДА СЕ НАДВИЈА НАД ЊИХОВИМ ГЛАВАМА...

ИНДИЈАНЦИ СУ УЗЛУДА ПОКУШАВАЛИ ДА ОМЕТАЈУ ИЗГРАДЊУ ПРУГА...

... УПУШТАЛИ СУ СЕ У БОРБУ ИАК И СА »ВАТРЕНИМ КОЊЕМ«.

НА ЗАХТЕВ ЗАПАДНЕ ЖЕЛЕЗНИЧКЕ КОМПАНИЈЕ ВЛАДА ЈЕ УПУТИЛА ВОЈСКУ ПОД КОМАНДОМ ПУКОВНИКА ЧИВИНГТОНА. БИЛО ЈЕ ТО У НОВЕМБРУ 1864. ГОДИНЕ.

ЧИВИНГТОН ЈЕ БИО ПОБОРНИК »ЧВРСТЕ РУКЕ«. СМАТРАО ЈЕ ДА НИЈЕ НИ ПОТРЕБНО ТРАЖИТИ КРИВЦЕ ВЕћ КАЗНИТИ ПРВО ИНДИЈАНСКО НАСЕЉЕ НА КОЈЕ БУДЕ НАИШАО.

»ОТКРИЛИ СМО ЈЕДАН ЛОГОР АПАЧА, ПУКОВНИКЕ!»

ОДЛИЧНО! ЗНАЧИ, АПАЧИ ЋЕ ДА ПЛАТЕ И ЗА СВЕ ОСТАЛЕ!»

КАД ТАКО ПИТА

У Америци се психоанализа примењује и у основним школама. Да би се одредио степен интелигенције једне мале ученице, вршен је низ тестова.

- Пре свега реци ми — обратио јој се психоаналитичар — да ли си дечак или девојчица.
- Дечак — одговори она.
- Добро — трајајући руке рече експерт помало збуњен овим случајем.
- Веома занимљиво. А шта желиш да будеш кад порастеш.
- Тата — одговори мала.
- Али, мила моја — умеша се присутна мајка — ти би заиста могла паметније да одговараш. Зашто причаш доктору којекакве глупости?
- Кад ме глупо пита — озбиљно одговори девојчица — глупо и одговарам. Тако ће се уверити да сам интелигентна.

ВОЈНИЧКИ ПОЗДРАВИ

Постоје различити облици војничког поздрава. Поздрав уздигнутом руком с опруженом шаком датира из доба Римљана када је убијање ножем било веома често. Да би показали оном кога поздрављају да немају ништа у руци, пролазници су пружали руку са дланом окренутим нагоре. Садашњи војнички поздрав додиривањем опружене шаке слепоочнице потиче из средњег века када су ритери носили оклопе. У ствари они су подизали руку ка челу да би подigli визир на оклопу и на тај начин се »легитимисали«. Касније, током времена, оклоп је нестао, али се знак за поздрав вадржао.

Цена крађе
Амерички судија Хамфри Мортен израчунао је да сваки укрдени долар »кошта« 94 минута и 7 секунди проведених у затвору.

Примењујући овај свој метод, он је недавно осудио једног лопова, који је био оптужен за крађу робе у вредности од два долара, да проведе у затвору гачно — 3 часа, 8 минута и 14 секунди.

Игра сенки

Наше сенке изгледају ма ло необично. Али, њихово чудно држање постаће нам јасно ако погледамо предмете који се налазе при дну цртежа. Јер свака од ових црних фигура ради нешто користећи при том један од нацртаних предмета. Шта раде? И којим се предметима која сенка служи?

Одговор:

А + 4 = пуца; Б + 6 = куца на машини; В + 5 = новинарски; Г + 3 = кучка; Д + 2 = гледа телевизију; Е + 2 = синица; У даљинарски.

Погоди

Имам и кокошака и зечева; у свему 42 главе и 132 ноге, каже деда Пера својој унуци Јели. Погоди колико има кокошака, а колико зечева?

Одговор:

24 зеча и 18 кокошака.

ОТВОРИ ОЧИ

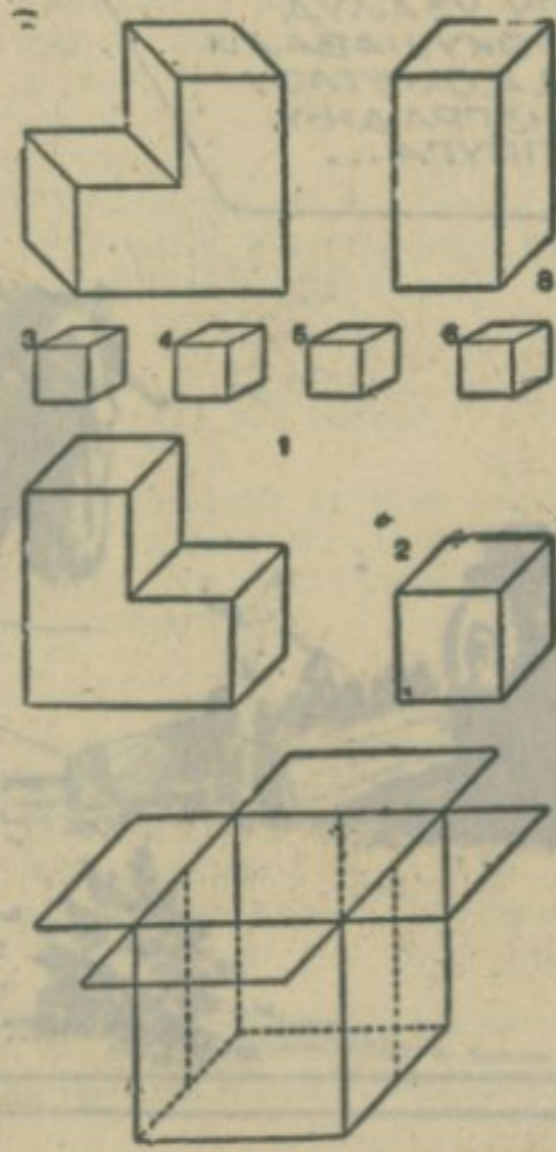
У ПУСТИЊИ

Пред вама је снимак начињен за време путовања кроз пустињу. Поред

њега је и негатив снимка. Али, ако пажљивије погледате видећете да се снимак разликује од негатива у најмање десет појединости. Можете ли све да их пронађете?

ЗА МАЛЕ ЦРТАЧЕ

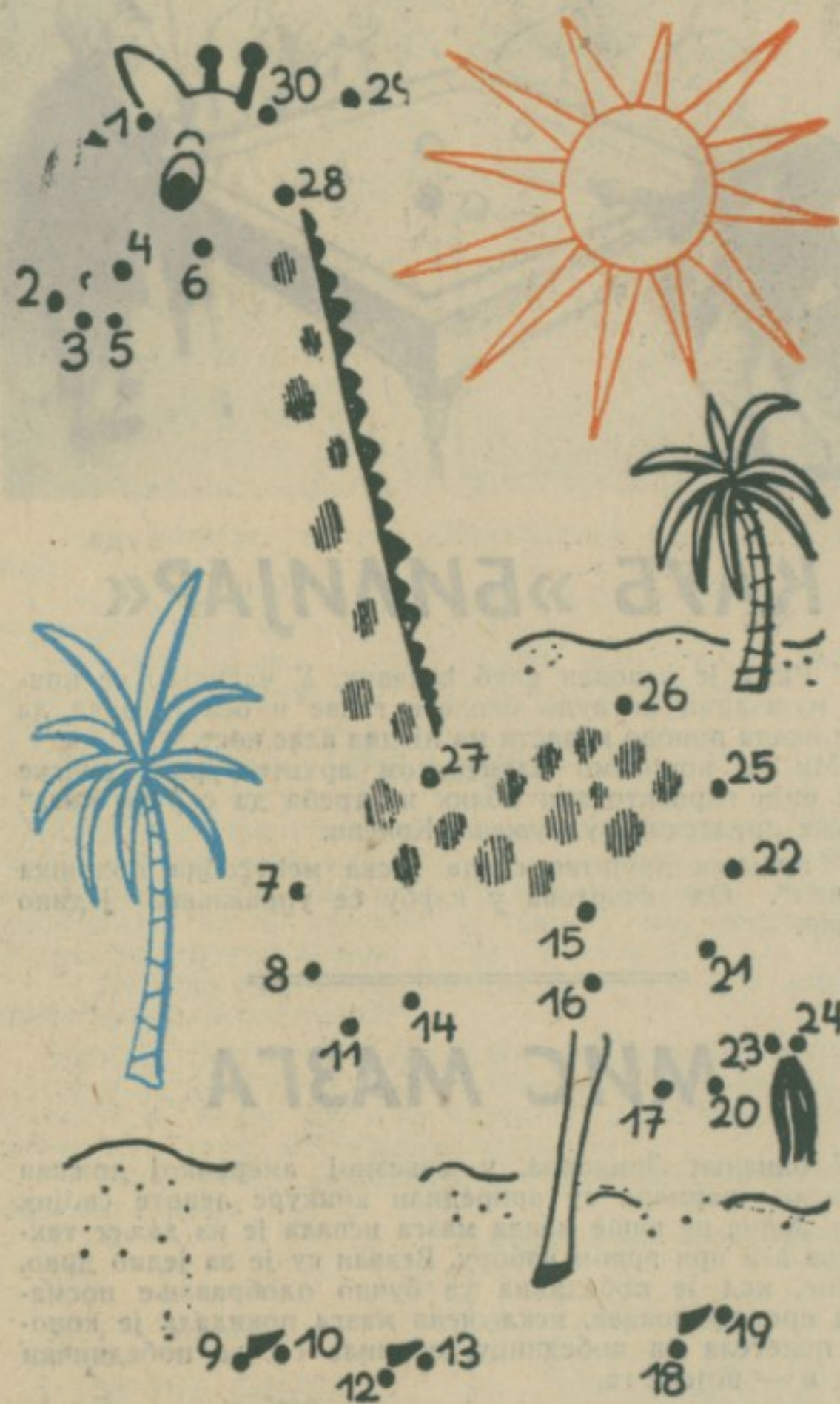
Доживећеш мало изненађење кад будеш обојио сва поља под бројем 1 црком бојом; број 2 — ранијастом; број 3 светло-плавом; број 4 тамноплавом; број 5 зеленом бојом и број 6 црвеном бојом.

ПРОВЕРИ МОЈ ЗАПАЖАЊА

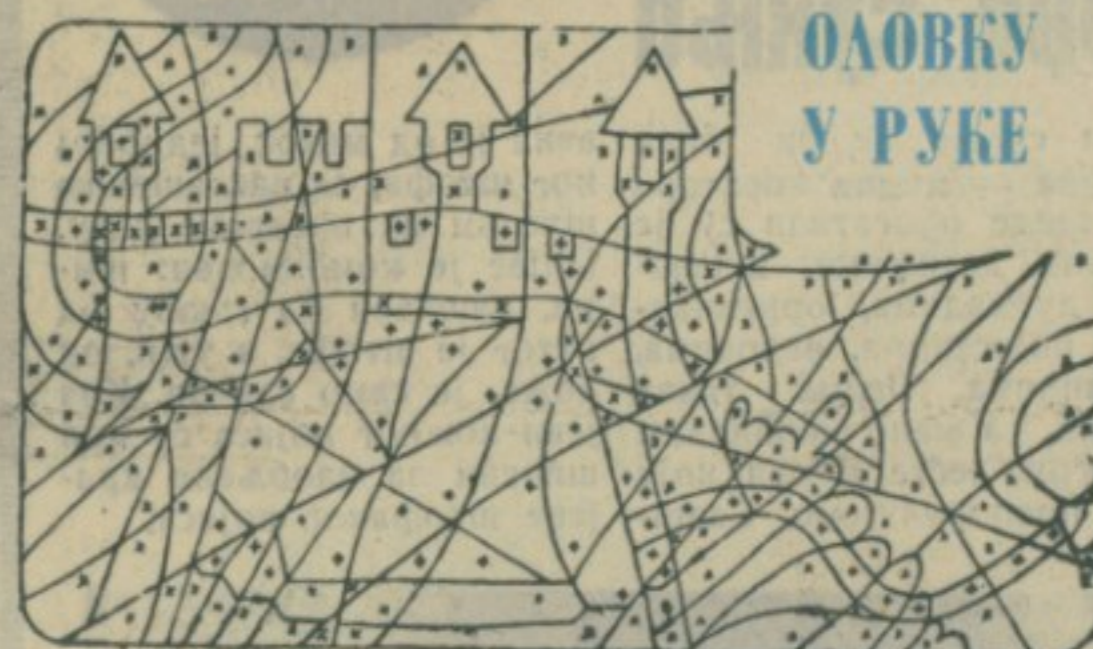
У једној радњи је распродаја и продавци имају пуне руке посла. Тако је једној продавачици пало у део да све ове пакете на нашој слици спакује у ову једну кутију. Међутим, један пакет није могао да стане. Који?

Одговор: Пакет у горњем десном

ОД ТАЧКЕ ДО ТАЧКЕ

ЈЕДАН — ДВА — ТРИ И ТАКО ДАЉЕ, ДО ТРИДЕСЕТ, ПОВЕЖИТЕ ОЛОВКОМ СВЕ ТАЧКЕ РЕДОМ ПА БЕТЕ ВИДЕТИ КОЈА СЕ ТО ЖИВОТИЊА ШЕТА НЕ МАРЕВИ ЗА ВРЕЛО АФРИЧКО СУНЦЕ.

ОЛОВКУ У РУКЕ

Иако наш цртеж на први поглед личи на зимак, он то у ствари није. Зацрни сва поља обележена

крстићима и — видећеш шта се ту крије.

Одговор:

Телефон

ИГРАЈМО СЕ

СВАКОМ СВОЈЕ

Ове три девојчице, иако су вршњакње и добре другарице, различито користе своје слободно време. Прва девојчица воли да чита, слуша музику и пише песме; друга се бави спортом а трећа највећи део времена проводи пред огледалом. Више предмета које ове девојчице употребљавају налази се у овом правоугаонику и обе-

лежени су словима. Ако имаш времена и жељеш нечим да се забавиш, ова наша игра — погађаљка може да ти помогне. Ево како: погледај најпре сваку девојчицу, затим предмете у правоугаонику а

онда убележи у једну од колона која одговара броју којим је девојчица обележена. Пази, има 24 предмета односно у свакој колони по 8 слова. Ако на крају жељеш да провериш да ли си тачно убележио

шта којој девојчици припада погледај наш одговор:

Одговор:

Погледај наш обрнути клише с бројевима и словима.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) Име књижевника Игњатовића, 6) град у Славонији, 8) башта, 9) текстилна биљка, 11) име и презиме нашег књижевника („Паузи“), 14) предлог, 15) име глумице Мањани, 16) слово латинице, 17) врста атмосферског талога, 19) савремени совјетски филмски редитељ (Николај), 20) хемијски знак за радијум, 21) слово латинице, 22) два слова, 23) дирек, бандера, 25) хемијски знак за аргон, 26) аустријска новинска агенција, 27) два слова, 29) јужно воће, 32) друге, 33) птица тркачица, 34) свеска за цртање, 37) плодноста биљка.

Усправно: 1) Скуп птица, 2) мера за површину, 3) шумско воће, 4) два слова, 5) италијанска филмска глумица (Алида), 6) град у Босни, 7) место у Словенији, 8) острво у Јадранском мору, 10) део лица, 12) земљана посуда, 13) свеза, 18) народно коло, 19) аустралијска птица тркачица, 21) наркотично средство, 22) име мађарског композитора Листа, 23) врста зе-

лени, 24) француски књижевник („Атлантида“), 25) пријатељ (фр.), 26) митолошки бог подземља, 28) шумица, 30) жинац, 31) некадашње индијанско племе у Јужној Америци, 35) показна заменица, 36) аутомобилска ознака за Никшић.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Масне, 6) Замези, 8) Олга 9)Конт, 11) Лозара, 13) пар, 14) А(нтон) Ч(ехов), 16) ара, 17) ус, 18) ир, 20) Григ, 22) Неј, 24) гну, 25) ало, 26) кит, 28) ноа, 30) Хаг, 32) Аца, 34) уз, 35) сви, 37) Ис, 38) снет, 40) Гоја, 42) ако, 43) ода.

Усправно: 1) Мата, 2) амара, 3) сб, 4) нек, 5) Езоп, 6) „Злочин и казна“, 7) инаугурација, 8) ола, 10) трс, 12) Арг, 16) аргон, 19) ре, 21) Ин, 23) ЈАТ, 27) И(ван) Г(ундулић), 29) оа, 30) Хус, 31) ТВ, 33) Аса, 35) чо, 36) Иго, 39) Ек, 41) ол.

П	С	Р
Т	У	Њ
К	Р	О
Н	М	Ц
А	В	З
Д	К	Е
В	Б	А
Б	Л	А
З	З	1

ВЕЛИКА ИГРА КАПЕТАНА МАЛЧИНСКОГ

Совјетски обавештајцац Јаков Михајлович Малчински провео је читав рат играјући дво-струку улогу — официра Абвера и Црвене армије. Догодило се да у исто време буде унапређен у немачког и совјетског капетана.

Немачки топови, тенкови и авиони који су у зору 22. јуна 1941. године прешли пољско-совјетску границу првих десетак дана рата непрекидно су јуришали на брестовски гарнизон, али без успеха. Велику помоћ пружио је тада гарнизону у Бресту дивизијски обавештајцац Јаков Михајлович Малчински. Он се брзо снашао у условима рата и одмах почео да прикупља материјал пребацујући се у непријатељску позадину. За непуних десетак дана борбе успео је да ухвати на положајима четири немачка војника и једног официра. Од њих је добио драгоцен обавештајни материјал и многобројна оригинална документа.

Трећег јула поручник Малчински је опет пошао у обавештајну акцију. Пробио се кроз предње немачке линије и сад је нечујно пузио према једном немачком тенковском официру. И — то је био крај његове слободе; упао је у заседу. Ухваћен је у тренутку када се спремао да скочи на немачког официра. На истрази је Малчински упорно порицао било какве везе са совјетском војном контрашпијунажом. Уверавао је официре Абвера да је био обичан командир вода и да је пошао у извиђање терена по наређењу свога команданта.

У Абверовој школи

Упутили су га у заробљенички логор у Пољској и подвргли га посматрању, које је трајало пуна два месеца. На крају су га на основу његовог понашања у заробљеничком логору окривили за хватање немачких војника и једног официра.

— Ако сте већ првих дана рата успели да ухватите нашег обавештајног официра, сада сте способни, поручниче Малчински, да извршите и теже задатке. Али овога пута за нас — рекао му је потпуковник Абвера Ки-фер.

— Одакле вам, господине

потпуковниче, толико поверење у мене?

— То је веома једноставно. Предлажемо вам два решења: да радите за нас или смрт. Предлажемо вам ово прво, али то не значи да вас неће опет стићи метак ако покушате да нас изиграте.

Поручник Малчински се по саветовао са комунистима у логору, од којих је добио одобрење да прихвати Абверову понуду. Дали су му и безброј лозинки, које ће му служити за везу у многобројним јединицама совјетске ар-

мије, ако га Абвер у њих буде убадио.

Тако је почела велика обавештајна игра поручника Малчинског са органима Абвера. Ускоро је био упућен у обавештајну школу и после два месеца рада завршио је и једномесечни радио-те-

уачен у совјетску позадину, одмах се јавио првом пуковском обавештајном официру и испричао своју судбину. Преко московског контраобавештајног центра и свог предатног начелника обавештајне службе био је брзо идентификован и добио

леграфски курс, добио радио-станицу и код Кијева убаčen у позадину совјетских јединица. При том је било интересантно да поручник Малчински није скидао униформу совјетског официра, ни у Абверовој школи ни у каснијем обавештајном раду. Немци су сматрали да ће му то олакшати кретање у совјетској позадини, а Малчински је за то имао своје разлоге.

Ноћу преко линије фронта Кад је Малчински први пут

задатка да прикупља обавештајне податке у немачкој позадини. Његове информације су биле од великог значаја на многим фронтима. Он је јединицама Црвене армије прибављао такве податке, какве је мало који обавештајцац могао да прикупи. Имао је изванредну моћ запажања о припремама немачких јединица за напад или повлачење, идентификацију немачких команданата, оружја и јединица.

Малчински је изванредно глумио немачког обавештај-

ца, а предано и верно радио за своју земљу. Ноћу је прелазо преко линија фронта током целог рата и то веома спретно; његови другови обезбеђивали су га до првих немачких ровова, а на другој страни прихватили су га официри Абвера. Када би изненада прешао иза немачких положаја, немачки официри и војници, који нису били упознати са његовом мисијом, запрепашћено су га гледали, онако у униформи совјетског официра.

Умео је да прикупи и најситније детаље, који су обавештајној служби совјетских јединица били од велике користи. Памтио је многобројне немачке телефоне на фронту, шифре, имена официра и војника у митраљеским гнездима, стражаре поред складишта, курире, ађутанте, ордонансе и секретаре. Био је кориснији совјетским јединицама него заробљени немачки официри.

Двоструко унапређење

Поручник Малчински је толико уверљиво деловао и сконструисаним подацима, које су му припремали совјетски обавештајци да их сервира Немцима, да они ниједном нису посумњали у његову обману. У току рата успео је да на превару ухвати још десетак немачких војника и да их преда јединицама Црвене армије. Прелазећи с једне стране фронта на другу и „предавајући“ се безброј пута немачким војницима, користио би сваки тренутак њихове небудности. За трен ока би савладао немачког војника и предао га својим друговима, а затим би прешао у немачку позадину на другом месту и тако заварао траг.

Што је више Малчински обманљиво немачке официре Абвера разноврсним „свежим“ подацима о совјетским јединицама, то су они стицали у њега веће поверење. Крајем 1943. године унапређили су га у чин капетана Абвера. У међувремену, приликом преласка у совјетску позадину, начелник обавештајне службе једне совјетске дивизије саопштио му је да је за своје заслуге за отаџбину унапређен у чин капетана Црвене армије. Малчински је својим еполетама додао још једну звездицу и сада је био капетан Црвене армије. Не знајући за његово друго унапређење, Немци су још једну звездицу на еполетама Малчинског схватили као његову досетљивост и за његово унапређење попили доста вина.

Негде при крају рата на совјетској територији, приликом повлачења немачких јединица, капетан Малчински је напустио Абвер и коначно се вратио у састав Црвене армије.

Десте ли ветрци

Га...

...У Црно море, на дубину од 25 метара, спуштена је специјална кућа у којој ће двојица акванauta прове-

ти месец дана. Следећи експеримент предвиђа боравак од три месеца, и то на дубини од 50 метара.

...ресторан „Оскар Да видсон“ у Копенхагенима највећи јеловник на свету: дугачак је 115,5 сантиметара. То је истовремено јеловник са највећим бројем јела: 177.

...сматра се да узвик ура потиче од Турака. Они су га извикивали из свег гласа кад су

кретали у напад на непријатеља. Касније су га преузели Руси а још касније и Енглези.

...опушак Черчилове цигаре коју је он бацно 1951. године за време изборне кампање, процењен је недавно у Лондону на суму од 10 фунти и 5 шилинга.

...у Француској је довршена најмања и најекономичнија покретна станица за пријем фотографија пу-

тем сателита. Тешка нешто мање од 100 килограма ова станица може да се инсталира и на мањи камион.

* ХУМОР * ХУМОР *

НИСУ СВИ КАО ЈА

Један ловац прича својим пријатељима један свој узбудљив доживљај:

Е, данас си претерао — прекиде га један пријатељ. — Зар си заборавио да си нам прошли пут рекао како те је напао шест слонова а данас их је већ дванаест. Шта је онда истина?

— Нисам ја заборавио што сам причао — побуни се он — али пошто знам да сте плашљиви, нисам одмах хтео да вас уплашим правом цифром.

ТАЧНО ТАКО

Марица се враћа из школе и каже мајци:

— Знам, мама, ја не седим више на истом месту.

— А где седиш? — интересује се мајка.

— Испред себе.

УЗРОК НЕСАНИЦЕ

Мајка једног основца из Абердина у Шкотској дошла у школу да оправда изоста-

нак свог сина па онако узгред напомену учитељу:

— Молила бих вас да убудуће не задајете деци задатке из рачуна у којима стоји да је виски покусепе за један шилинг. Знате, мој муж није могао да спава целу ноћ и умирио се тек ујутру кад је проверио да то није тачно.

СТИЛ ЗА СТИЛСКИ НАМЕШТАЈ

— Хтео бих да купим прави стилски намештај, али бојим се да ми приликом куповине неко не подвали — каже један скоројевић антиквару.

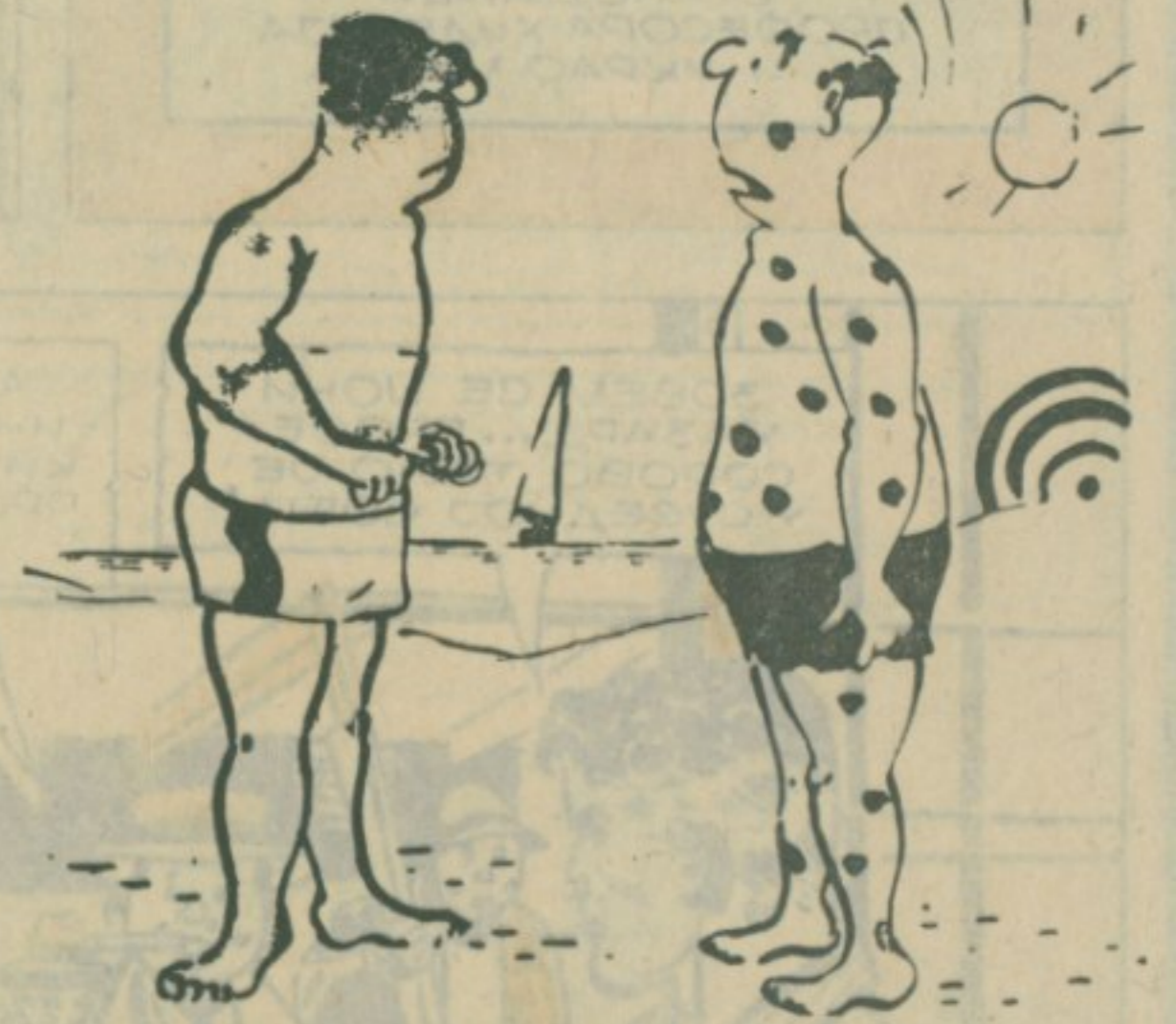
— Ако је само то у питању, то је бар лако — рече му трговац видећи с ким има посла. — Седните на једну такву столицу и љуљајте се на њој. Ако се не сломи, онда је лажна а ко се сломи онда је, можда, и права.

ПРЕ ИЛИ ПОСЛЕ?

На улазу у ходник једне париске зграде која се не мо

БЕЗ РЕЧИ

— КАКО ЧУДНО ИЗГЛЕДАТЕ!
— СУНЦОВРАН ЈЕ ИМАО РУПЕ.

же похвалити великом чистоћом истакнут је натпис: „Моле се посетиоци да обришу ноге“.

После неколико дана на истом натпису неко је додао оловком:

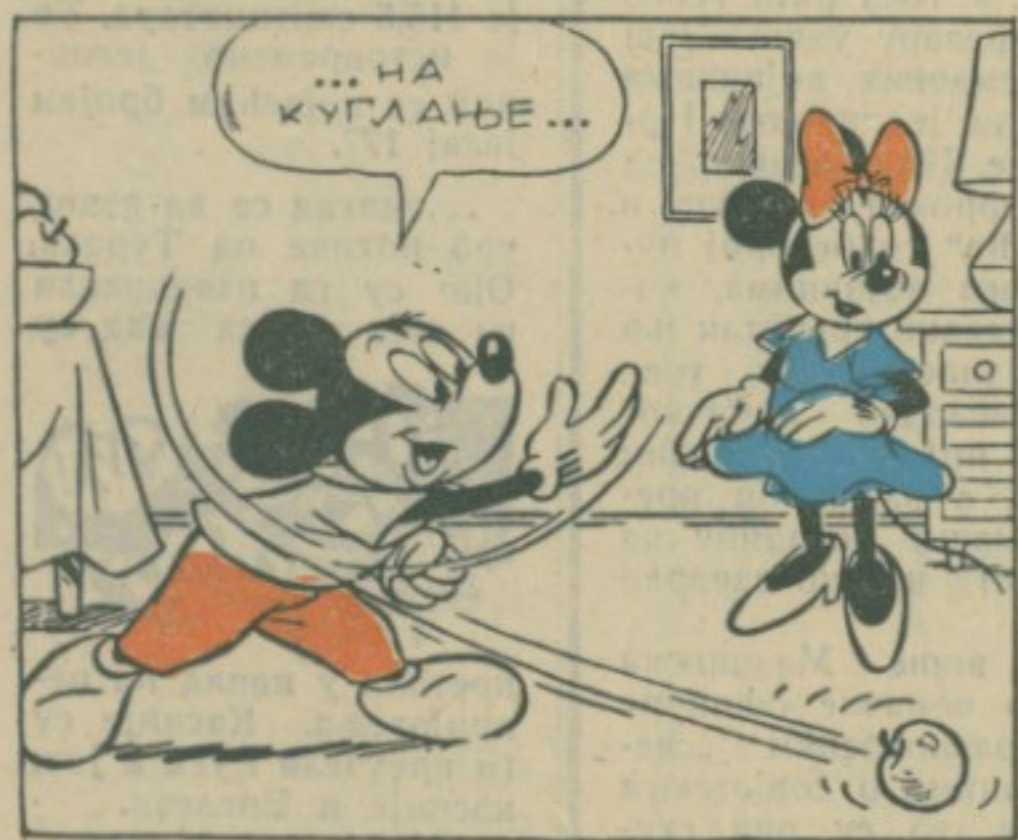
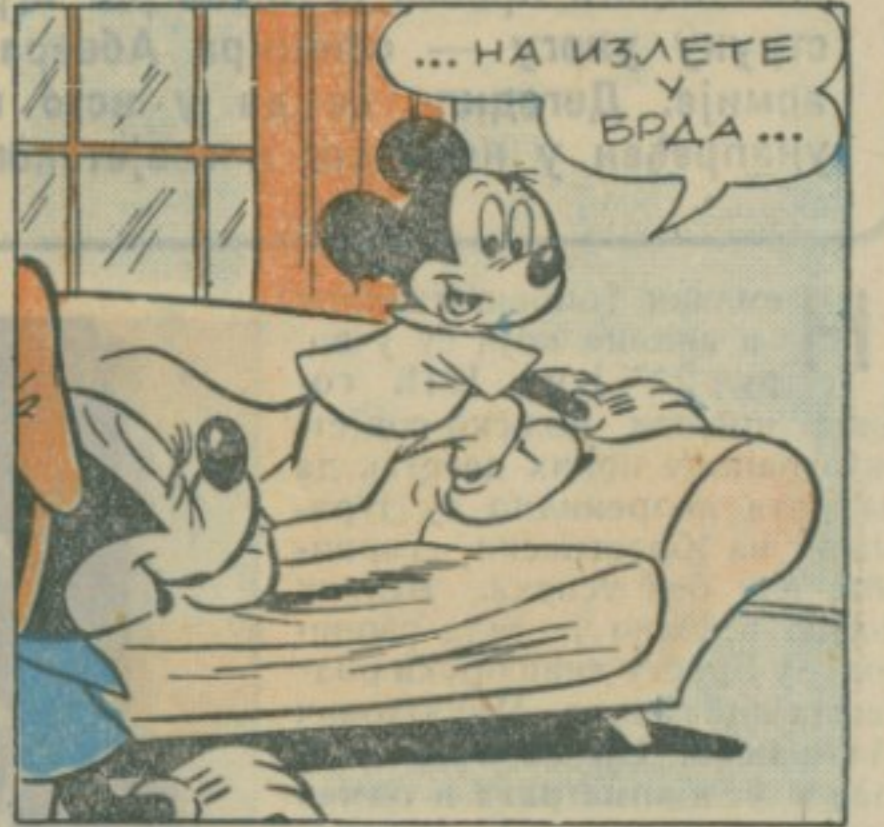
„Кад излазе из ове куће“.

КАД ГА НЕ РАЗУМЕ

Два мала дечака играју се на улици. Један од њих пита другог:

— Како ти се зове мањи брат?

— Не знам, ништа га не разумем кад говори.

ЏОНИ ХАЗАРД

ФРЕНК РОБИН

БЛИЦ МАРТИН, ЏОНИЈЕВ ПОЗНАНИК И ПРИЈАТЕЉ, КУПИО ЈЕ ОД УЛИЧНОГ ПРОДАВЦА САМУРАЈСКИ МАЧ КОЈИ ЈЕ ПРИПАДАО НЕСТАЛОМ РАТНОМ ЗЛОЧИНЦУ ТАКАНИ. ТЕ НОЋИ У КУЋУ ЈЕ УПАО НЕКИ ЏИИ. УБИО МАРТИНОВОГ СТАНОДАВЦА ПРОФЕСОРА ХИДЕКИЈА И УКРАО МАЧ...

